

Súd: Okresný súd Bratislava V
Spisová značka: 40C/178/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1514224808
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Anna Križáková
ECLI: ECLI:SK:OSBA5:2016:1514224808.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava V, v konaní vedenom sudkyňou Mgr. Annou Križákovou, v právnej veci žalobcu: F. K.D. Ď.čka, nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom E. Č.. XX, G., právne zastúpený: Advokátska kancelária Beňová, s.r.o., IČO: 47 232 366, so sídlom Blumentálska č. 8, Bratislava, proti žalovanému: News and Media Holding, a.s., IČO: 47 256 281, so sídlom Einsteinova č. 25, Bratislava, právne zastúpený: SCHWARZ advokáti s.r.o., IČO: 36 858 285, so sídlom Podbrezovská č. 40, Bratislava, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný v týždenníku PLUS 7 DNÍ v čísle, ktoré bude nasledovať ako druhé v poradí po právoplatnosti tohto rozsudku na strane 4 týždenníka na rovnakom mieste a s rovnakým typom aj veľkosťou písma, ako bolo na 4. strane týždenníka PLUS 7 DNÍ zo dňa XX.XX.XXXX uverejnené „Šikovný“ uverejniť text: „Ospravedlnenie F. K. Ď. za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti“ a pod tým s použitím rovnakého typu aj veľkosti písma, ako bol na 4. strane týždenníka PLUS 7 DNÍ zo dňa 07.02.2013 v pravo dolu pod textom „Exposlanec nášho slovutného parlamentu K. Ď. po návrate z väzenia požiadal o dávky v hmotnej núdzi. Prokuratúra by mala prešetriť, či to nie je podvod“ uvedený text „strana 26“ uverejniť text: „Vydavateľ týždenníka PLUS 7 DNÍ sa týmto ospravedľuje F. K. Ď. za neoprávnené uverejnenie jeho fotografií a neoprávnený zásah do práva na ochranu jeho osobnosti uskutočnený uverejnením fotografií, nepravdivým skutkovým tvrdením a neprimeraným hodnotiacim úsudkom v článku v týždenníku PLUS 7 DNÍ v čísle 6 dňa XX.XX.XXXX na strane 26 až 28 týždenníka“.

II. Žalovaný je povinný z d r ť a ť s a ďalších zásahov do osobnostných práv žalobcu prostredníctvom článku „Šikovný“, ktorý je uverejnený na internetovej stránke odporcu <http://www.pluska.sk/plus-7-dni/domov/O.-si-po-navrate-z-basy-pyta-davky-v-hmotnej-nudzi.html> <<http://www.pluska.sk/plus-7-dni/domov/duracka-si-po-navrate-z-basy-pyta-davky-v-hmotnej-nudzi.html>> a vyššie uvedený článok spolu s uverejnenými fotografiami žalobcu v tomto článku o d s t r á n i ť zo stránky <http://www.pluska.sk/plus-7-dni/domov/O.-si-po-navrate-z-basy-pyta-davky-v-hmotnej-nudzi.html> <<http://www.pluska.sk/plus-7-dni/domov/duracka-si-po-navrate-z-basy-pyta-davky-v-hmotnej-nudzi.html>> do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 2.000,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Vo zvyšku súd návrh z a m i e t a .

V. Žalobcovi sa priznáva n á r o k na náhradu trov konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou podanou na tunajšom súde dňa 28.10.2014, doplnenou podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 28.08.2015 sa voči právnomu predchodcovi žalovaného SPOLOČNOSTI 7 Plus, s.r.o. domáhal s poukazom na ust. § 11 a nasl. ochrany osobnosti v dôsledku neoprávneného zásahu odporcu, ku ktorému malo dôjsť uverejnením článku v čísle 6 týždenníka PLUS 7 DNÍ vydanom dňa XX.XX.XXXX s nadpisom „Šikovný“ a podtitulom „Exposlanec K. Ď. po návrate z väzenia požiadal o dávky v hmotnej núdzi. Prokuratúra by mala prešetriť, či to nie je podvod“, vrátane upútavky a sprievodných fotografií, pričom žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť uverejniť ospravedlnenie spôsobom a v znení vymedzenom v žalobnom petite, v spojení s jeho zmenou pripustenou na pojednávaní súdu dňa 23.10.2015 a súčasne ho zaviazal k náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- eur v súlade s ust. § 13 O.s.p. a k náhrade trov konania.

2. V priebehu konania od 01.09.2015 spoločnosť označená ako žalovaný zanikla v dôsledku zlúčenia, pričom jej právnym nástupcom sa stala obchodná spoločnosť News and Media Holding a.s. so sídlom Einsteinova 25, Bratislava, na ktorú skutočnosť súd v konaní bez ďalšieho prihlíadal a v súlade s procesnými predpismi účinnými v čase vzniku tejto právnej skutočnosti (§ 107 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku) pokračoval v konaní s právnym nástupcom žalovaného.

3. Žalobný návrh bol odôvodnený tým, že článkom uverejneným v týždenníku PLUS 7 DNÍ v čísle vydanom dňa XX.XX.XXXX opísaným v žalobe došlo k zásahu do súkromia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti žalobcu, ako aj práva na podobizeň pričom nepovažoval za dostačujúce morálne zadosťučinenie, keďže objektívneho hľadiska by každá osoba na mieste žalobcu pociťovala ako značnú ujmu odôvodňujúcu požadovanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy, keďže k zásahu došlo v najčítanejšom týždenníku v SR, boli mu venované tri strany v čitateľsky atraktívnej rubrike „Zaujalo nás, pričom na článok bolo upozorňované uverejnením fotografie a časti textu vo výbere najzaujímavejšieho obsahu týždenníka, zverejnené informácie sa tým pádom dostali do dispozície širokého okruhu osôb rôznych vekových kategórií, osôb, ktoré sú si schopné osvojiť nové výrobky na trhu a teda aj prijať názory uverejňované v týždenníku za svoje. Informácie sú v článku čitateľovi prednášané formou, ktorá vzbudzuje voči žalobcovi averziu,, avšak žalobca, ktorý si svoj trest poctivo odpykal má právo na nový život a má právo rozhodnúť sa, či o skutočnostiach svojho nového života bude verejnou informovať alebo nie, avšak je vystavený znechuteniu, či má jeho nová snaha vôbec nejaký zmysel. Má pritom právo, aby jeho rodina nebola vystavená otázkam okolia k jeho činnosti a aby nebola vo verejnosti voči jeho osobe pestovaná averzia. Vďaka napádanému článku má napokon žalobca problém uplatniť sa aj na trhu práce či v podnikaní. Žalobca pritom poukázal na to, že žalovaný je vychádzajúc aj z údajov uvedených v cenníku inzercie na rok 2013 dlhodobo najčítanejším týždenníkom v Slovenskej republike, články z týždenníka sú uverejňované aj na internetovej stránke, rovnako ako v prípade napadnutého článku; sám žalovaný sa v cenníku propaguje tým, že časopis číta ekonomicky najsilnejšia kategória obyvateľstva, ktorá predstavuje významnú kúpnu silu, vysoký náklad predstavuje masový efekt, prostredníctvom svojej nevšednosti je jediný spomedzi týždenníkov na slovenskom trhu, ktorý oslovuje vysokú mužskú čitateľskú skupinu - 44,5 %, až 75,6 % čitateľov je v produktívnom veku 20 - 59 rokov, ktorá tvorí silnú skupinu schopnú osvojiť si nové výrobky na trhu, náklad časopisu je 200.000 ks a počet pravidelných čitateľov 507.000. Namietal, že jeho osobu v čase uverejnenia uvádzaných informácií nebolo možné považovať za osobu verejného záujmu, keď poslancom Národnej rady Slovenskej republiky, resp. miestneho zastupiteľstva bol v rokoch 1998 - 1999 a 2002 teda v čase 14, resp. 11 rokov pred uverejnením článku, kedy nemal žiaden vplyv na verejný ani politický život, ktorý by odôvodňoval publikovanie informácií o jeho súkromnom živote. V tejto súvislosti uviedol, že status verejne činných osôb nie je večný a po odchode z verejného života zaniká aj dôvod verejného záujmu na zasahovaní do súkromia tejto osoby a to aj s poukazom na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo 06.02.2001 vo veci Y. proti Estónsku, pričom však aj za pripustenia statusu osoby verejného záujmu nie je možné súhlasiť, že žalovaný má právo zverejňovať akékoľvek informácie z jeho súkromia a to s poukazom na rozhodovaciu činnosť NS SR, konkrétne napr. uznesenie sp. zn. 3Cdo 137/2008, podľa ktorého skutočnosť zo súkromného života osôb tzv. verejného záujmu môžu byť považované za vec oprávneného verejného záujmu výlučne len vtedy, pokiaľ je zverejňovanie týchto skutočností v priamej súvislosti s činnosťou uvedených osôb vo verejnom živote, a teda takéto zverejnenie musí mať nevyhnutne väzbu na verejnú činnosť, ktorú tzv. osoby verejného záujmu vyvíjajú navonok, pričom je neprípustné pri tom uspokojovanie túžby po senzácii alebo dokonca ich škandalizácii. Mal za to, že poberanie dávok v hmotnej núdzi žalobcom nemožno hodnotiť ako informácie odôvodneného verejného záujmu, nakoľko sa týkajú súkromia žalobcu, pričom je potrebné zdôrazniť, že nemajú žiadnu súvislosť s jeho predchádzajúcou verejnou činnosťou. Žalovaný v týždenníku venoval uverejňovaniu informácií

zo súkromia žalobcu podstatnú časť, jeho fotografia a meno boli uverejnené vo výbere z obsahu týždenníka a v samotnom obsahu bol s uvedením jeho mena odkaz na článok, pričom v rubrike, v ktorej sa nachádzal článok bola inzerovaná aj reklama populárnej súťaže krásy. Už v samotnom podľa žalobcu difamujúcom úvode zverejnenia informácií týkajúcich sa súkromia žalobcu autor článku žalobcu obvinil z podvodného konania týkajúceho sa poberania dávok v hmotnej núdzi. Po úvode, v ktorom autor článku poukazuje na udalosti, ktoré sa mali udiať ešte v roku 1999 a s ktorými poberanie dávok v hmotnej núdzi vôbec nesúvisí, s viacerými nepresnosťami poukazuje na poberanie dávok hmotnej núdzi žalobcom, pričom opakovane obviňuje žalobcu z podvodného konania konkrétne vetou: Už sme spomenuli, že podmienkou na získanie dávok v hmotnej núdzi je evidencia v zozname uchádzačov o zamestnanie. A tá sa nemôže uskutočniť vtedy, ak dotýčny má majetkové podiely vo firmách, prípadne je ich konateľom. Pred rokom sme napísali, že Ď. stále figuruje vo viacerých firmách ak ich majiteľ či konateľ. Rozhodli sme sa teda pozrieť, ako funguje jedna z Ď. firiem. Overovali sme si účtovnú závierku spoločnosti FINSQUASH, spol. s r.o. Priamo v zbierke listín na bratislavskom krajskom súde, v ktorej figuruje Ď. ako väčšinový spoluvlastník. V nej už minimálne od augusta 2010, keď predložil úradu práce zmluvu o prevode podielu v obchodných spoločnostiach, nemal Ď. za firmu konať. Veď na základe aj týchto skutočností bol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie a následne požiadal o dávku v hmotnej núdzi. V zbierke listín 21. januára 2012 ešte nebola účtovná závierka z rok 2011 k dispozícii, za rok 2010 však áno. K. Ď. vlastnoručne podpísal ako konateľ sprievodný list, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou účtovnej závierky za rok 2010. List je datovaný 16. mája 2011, teda 9 mesiacov po tom, ako sa mal ocitnúť v hmotnej núdzi. List spolu so závierkou podal osobne dňa 27. júna 2011. Firmu minimálne do jeho podpisu pod závierkou zastupoval ako konateľ, a teda nespĺňal kritériá pre evidenciu uchádzačov o zamestnanie, ktorí sa nachádzajú v hmotnej núdzi. Takéto konanie môže vykazovať znaky trestného činu podvodu“. Ďalej poukázal na ďalšie označenie zaradenia žalobcu do evidencie za rozporné so zákonom vetou v článku: „Asi bude zaujímavé sledovať reakciu úradu práce, ktorý K. Ď. zaradil do evidencie v rozpore so zákonom“ Zdôraznil, že uvedené informácie podáva žalovaný ako fakty, keď podľa napadnutého textu článku malo podvodné (nezákonné) konanie žalobcu spočívať v tom, že aj napriek tomu, že bol od augusta 2010 zaradený úradom práce do evidencie uchádzačov o zamestnanie predložil dňa 27.06.2011 do zbierky listín príslušného obchodného registra účtovnú závierku spoločnosti FINSQUASH, spol. s r.o. Žalovaný sa ním tvrdené podvodné konanie žalobcu snažil dokresliť uverejnením fotografie s podobizňou žalobcu týkajúcou sa trestného konania v úplne odlišnej veci, na ktorej má žalobca nasadené putá na rukách a je v sprievode dvoch príslušníkov väzenskej a justičnej stráže. Tvrdené informácie uvádzané žalovaným však žalobca označil za nepravdivé, keď ani nie je známe, na základe akých skutočností žalovaný vychádzal pri jeho obvinení údajného podvodu a údajného nezákonného evidovania žalobcu v evidencii uchádzačov o zamestnanie, úprava zaradenia do ktorej tak v roku 2011 ako aj v čase uverejnenia predmetného článku bola obsiahnutá v § 34 zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti, z ktorého nevyplýva, že by žalobca nemal byť v rozhodnom čase evidovaný v evidencii uchádzačov o zamestnanie a že by jeho evidenciou došlo k porušeniu zákona, resp. že by zo strany žalobcu došlo k akémukoľvek nezákonnému, či podvodnému konaniu opísanému v napadnutom článku. Žalovaným uverejnené informácie nepodporuje ani ods. 13 citovaného zákonného ustanovenia, v ktorom sú vymedzené prípady, kedy sa osoby do evidencie uchádzačov nezaradia. Autor článku podáva žalovaným spracovanú analýzu podmienok zaradenia žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie a zároveň obvinenie žalobcu z údajného podvodu ako fakty, u čitateľa spôsobilé vyvolať nesprávne závery o tom, že sa žalobca dopustil konania v rozpore so zákonom, navyše takého konania, ktoré vykazuje znaky trestného činu podvodu. Opisom skutočností podaným čitateľovi ako fakty však nie je čitateľovi poskytnutá možnosť urobiť si iné závery o žalovaným prezentovaných informáciách, ako také, že žalobca sa skutočne v súvislosti jeho zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie dopustil protiprávneho konania, ktoré navyše napĺňa skutkovú podstatu trestného činu podvodu, čo je však v hrubom rozpore so skutočným stavom. Žalobca si je vedomý, že žalovaný je oprávnený dopustiť sa určitého zjednodušenia, či dokonca nepresností, avšak to platí iba za súčasného rešpektovania zásady, že uverejnenie informácií v relevantnom čase zodpovedalo reálne existujúcim skutočnostiam, podporne k čomu citoval judikatúru ÚS SR, konkrétne uznesenia z 3.11.2011 č.k. IÚS 416/2011-14, akcentujúce nevyhnutnosť sledovať, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde. V napadnutom článku však boli zverejnené nepravdivé tvrdenia, ktoré nemali relevantný vecný základ v reálnom skutkovom stave, a preto má žalobca za to, že jeho zverejnením došlo k porušeniu jeho práva na ochranu jeho osobnosti. Zdôraznil, že pravdivosť tvrdení uverejnených v napadnutom článku je povinný preukazovať samotný kritik a nie dotknutá osoba. Ďalej namietal, že popri zverejnení nepravdivých informácií zo súkromia žalobcu žalovaný uverejnil v predmetnom čísle aj viaceré fotografie s podobizňou žalobcu, a to aj napriek tomu, že žalobca nedal žalovanému k takémuto zverejneniu žiaden súhlas

a to bez spravodajskej licencie, nakoľko informácie podávané v predmetnom článku predstavovali neoprávnenú škandalizáciu osoby žalobcu bez relevantného skutkového základu, keď navyše nemali ani žiadnu súvislosť s informáciami uverejňovanými v článku, keď na jednej z nich je napr. žalobca vyobrazený ako kráča neznámou ulicou alebo ako cestuje mestskou hromadnou dopravou, pričom obe boli vyhotovené bez vedomia žalobcu, ktorému nie je známe, aký verejný záujem je na ich zverejnení. Obdobne na ďalších fotografiách je žalobca zobrazený ako vychádza z brány jeho terajšieho bydliska a z budovy Okresného súdu Bratislava I. Z predmetných fotografií vyplýva, že tieto boli zhotovené bez vedomia súhlasu žalobcu, pričom jedna z použitých fotografií, na ktorej má nasadené putá a je v sprievode dvoch príslušníkov väzenskej a justičnej stráže bola vyhotovená počas trestného konania, ktoré sa už dávno ukončilo a s napadnutým článkom nemá nič spoločné, pričom žalobca má za to, že jej zaradenie má pre celý článok osobitný význam, keď napriek tomu, že sa týka úplne inej veci, podčiarkuje nepravdivé obvinenia žalobcu z páchania údajnej trestnej činnosti týkajúcej sa zaradenia zotrvania žalobcu v evidencii uchádzačov o zamestnanie a čitateľovi je ňou podprahovo podsúvané, že sa žalobca má trestnej činnosti opätovne dopúšťať. V kontexte uvedeného má zhotovenie uverejnenie sprievodných fotografií podľa žalobcu šikanóznym charakter, ktorý sa odzrkadľuje v neopodstatnenom a neoprávnenom prenasledovaní žalobcu v rámci jeho súkromného života (cestovanie v MHD, jeho pohyb na ulici). Nakoľko sa predmetný článok naďalej nachádza na internetovej stránke žalovaného, predmetný zásah do osobnostných práv žalobcu aj naďalej pretrváva. Žalobca mal za to, že si odpykal svoj trest a má právo začať žiť „nový život“ a zariadiť si ho podľa svojich predstáv a pokiaľ sám nezasahuje do práv iných, či neporušuje zákony, nemá byť prečo jeho súkromie predostierané verejnosti bez udelenia jeho súhlasu, nie to ešte spôsobom, ktorým je neoprávnené obviňovaný z páchania ďalšej trestnej činnosti. Napadnutý článok, ako aj iné články žalovaného týkajúce sa žalobcu mu znemožňujú normálne fungovanie, keď nemá záujem na tom, aby bol ako osoba verejnosti „predkladaný“ a neustále pripomínaný. Zasahovanie do súkromia žalobcu spolu s jeho neoprávneným spájaním s rôznymi podvodnými konaniami spôsobuje, že je odsúvaný na okraj spoločnosti, nikto nechce padnúť do podozrenia, že sa bude stretávať, či spolupracovať s takouto „nečistou osobou“, keď o ňom píše jeden z najčítanejších týždenníkov, a teda mu článok žalovaného znemožňuje aj normálne sociálne fungovanie. Popri tom mu komplikujú možnosť nájsť si vhodné zamestnanie, keď v minulosti pracoval vo sfére zahraničného obchodu a k tejto oblasti by sa rád vrátil, no táto činnosť vyžaduje prísnu dôvernosť, a teda články žalovaného mu znižujú možnosť vrátiť sa k takejto činnosti, ale aj k výkonu akéhokoľvek iného povolania a stále je nezamestnaný a napokon mu komplikujú aj jeho rodinný život, keďže jeho bývalá manželka ako aj dcéra zle znášajú publikovanie informácií z jeho súkromia, najmä tie, v ktorých je bezdôvodne spájaný s nekalou činnosťou druhých osôb. Bývala manželka spolu s dcérou sú tak vystavované neprijemným otázkam okolia v súvislosti s vyslovením ich mena, ktoré negatívne dopadajú aj na ne samé. Zdôraznil, že informácie uverejnené v článku nemajú žiadnu väzbu a žiadnu priamu súvislosť s jeho činnosťou vo verejnom živote.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 09.07.2015 navrhoval žalobu zamietnuť a priznať mu plnú náhradu trov konania. Argumentoval tým, že žalovaný zverejnením napadnutého článku realizoval svoje právo na slobodu prejavu plne v súlade s čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky, pričom článok je potrebné chápať v celom kontexte a nemožno z neho vytrhnúť jednotlivé vety a tieto vyhlasovať za neoprávnené zásahy. Mal za to, že neobsahuje obvinenia žalobcu z páchania trestnej činnosti týkajúcej sa zaradenia a zotrvania v evidencii uchádzačov o zamestnanie, pričom skutočnosť, že žalobca po návrate z väzenia požiadaval o dávky v hmotnej núdzi je pravdivá a ani žalobca ju nepopiera, pričom časť výroku, že by prokuratúra mala prešetriť, či to nie je podvod označil za plne legitímnym hodnotiaci úsudok zo strany autora článku, keďže zaradenie žalobcu do zoznamu uchádzačov o zamestnanie bolo v rozpore so zákonom. Vo vzťahu k namietaným tvrdeniam o tom, že žalobca vzhľadom k tomu, že do jeho podpisu pod závierkou zastupoval ako konateľ obchodnú spoločnosť a takéto konanie môže vykazovať znaky trestného činu podvodu žalovaný uviedol, že zmeny v obchodných spoločnostiach vo vzťahoch medzi spoločníkmi ako aj vo vzťahoch orgánov spoločnosti sú voči tretím osobám, teda ja k úradu práce, účinné až ich zverejnením v obchodnom registri, a teda, ak aj uzavrel žalobca zmluvu o prevode obchodného podielu, táto bola pred zápisom zmeny účinná len vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy o prevode obchodného podielu a vo vzťahu k obchodnej spoločnosti, avšak nie vo vzťahu k tretím osobám. Uviedol, že v čase zverejnenia článku bol žalobca konateľom spoločnosti NÁŠ DOM spol. s r.o., spoločníkom a konateľom spoločnostiach PRIVSTCLEAR spol. s r.o., CHEMTRANS spol. s r.o., FINSQUASH spol. s r.o., a spoločníkom a likvidátorom spoločnosti NATALKA, spol. s r.o. v likvidácii a spoločníkom spoločnosti CHEMCOOP spol. s r.o. Autor článku teda oprávnené poukazuje na spoločnosť FINSQUASH spol. s r.o. A správne evokuje otázku, či také konanie nespĺňa znaky trestného činu podvodu, keď s poukazom na ust. § 34 ods. 13 písm h) zákona č. 5/2004 Z.z. o službách v zamestnanosti,

v spojení s ust. § 4, § 5 a § 6 ods. 2 tohto zákona nesmel byť do evidencie uchádzačov o zamestnanie zaradený. Rovnako za hodnotiaci úsudok označil výrok o tom, že bude zaujímavé sledovať reakciu úradu práce, ktorý K. Ď. zaradil do evidencie v rozpore so zákonom, keď sa navyše netýkal žalobcu, ale úradu práce, pričom vecný základ tohto hodnotiaceho úsudku bol daný práve citovanými zákonnými ustanoveniami. Pokiaľ ide o posúdenie legitimity témy žalovaného článku poukázal na to, že autor článku sa dozvedel o skutočnosti týkajúcej sa žalobcu a súčasne sa týkajúce nakladania s verejnými zdrojmi, ktoré nebolo v súlade so zákonom. Žalobca bol v rozpore so zákonom zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie a následne úrad práce konal o jeho žiadosti o poskytnutie finančnej pomoci v hmotnej núdzi, ktorú však bolo možné poskytnúť žalobcovi iba ak bol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie (§ 9 zákona č. 599/2003 Z.z. o pomoci v hmotnej núdzi). Článok má podľa žalovaného spravodajský charakter, nakoľko popisuje aktuálne udalosti týkajúce sa osoby žalobcu, s ohľadom na čo súčasne poukázal na oprávnenie zverejniť podobizeň žalobcu podľa spravodajskej licencie zakotvanej v ustanovení § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka a status žalobcu ako osoby verejného záujmu. Pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatňovaný v predmetnom konaní, poukázal žalovaný na prekážku litispendencie s poukazom na prebiehajúceho konanie o tomto nároku v príčinnej súvislosti so zverejnením napadnutého článku v konaní vedenom pod sp. zn. 12C 115/2013.

5. S námietkou litispendencie sa súd vysporiadal uznesením zo dňa 23.10.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť, keď návrh žalovaného na zastavenie konania čo do časti uplatnenej nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur ako aj súvisiaci neskorí návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 12C 115/2013 zamietol s odôvodnením, že po oboznámení sa s obsahom spisu tunajšieho súdu sp. zn. 12C 115/2013 bolo zistené, že v predmetnom konaní sa žalobca návrhom pôvodne doručeným Okresnému súdu Bratislava I dňa 18.03.2013 síce v súvislosti - s uverejnením totožného článku ako v konaní vedenom pod sp. zn. 40C 178/2014, avšak výslovne s odkazom na ust. § 8 zákona č. 167/2008 Z.z. domáha uverejnenia odpovede v zmysle § 10 ods. 2, ods. 3 citovaného zákona v znení uvedenom v žalobnom petite jeho návrhu, a v prepojení na požadované deklarovanie v rozhodnutí súdu, že odporkyňa porušila jej povinnosť podľa ust. § 8 ods. 5 Tlačového zákona k zaplatenie primeranej peňažnej náhrady vo výške 10.000 eur (ods. 6 žalobného petitu). Súd dospel k záveru, že v danej veci nie sú naplnené podmienky na čiastočné zastavenie konania čo do uplatnenej peňažnej náhrady vo výške 10.000 eur, keď obdobná suma žalovaná v paralelne prebiehajúcim konaní tunajšieho súdu 12C 115/2013 bola uplatnená zjavne z odlišného právneho titulu a to jednoznačne vychádzajúc z právneho vymedzenia žalovaného nároku podľa príslušných ustanovení Tlačového zákona, pričom súd je vzhľadom na sporový charakter veci viazaný právnym a skutkovým vymedzením uplatneného nároku uvedeným v návrhu na začatie konania, a teda neprichádza do úvahy jeho svojvoľné prekvalifikovanie (v danom prípade z nároku uplatneného v súvislosti s porušením ustanovení Tlačového zákona na nárok z titulu ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka), ktorou možnosťou odôvodnil žalovaný svoj návrh, bez zodpovedajúcich procesných následkov. Pokiaľ by žalobca ako dominus litis žiadal o zmenu právnych dôvodov v konaní vedenom pod sp. zn. 12C 115/2013 musel by sa súd s týmto návrhom vysporiadať v súlade s procesnými predpismi a až prípade po prípadnej zmene petitu návrhu v konaní sp. zn. 12C 115/2013 v uvedenom konaní riešiť existenciu, resp. neexistenciu prekážky litispendencie, prípade res iudicata. Z obdobných dôvodov teda ani nebolo potrebné prerušiť konanie vedené pod sp. zn. 40C 178/2014, nakoľko v konaní vedenom pod sp. zn. 12C 115/2013 sa nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie veci v tomto konaní. Nároky v uvedených konaniach sú totiž uplatnené z odlišných právnych titulov, vyplývajúcich z odlišných právnych predpisov, bez vzájomného vplyvu, dokonca s odlišným predmetom dokazovania, keď podmienky na priznanie práva na ochranu osobnosti žalobcu vymedzené príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka sú odlišné od podmienok na rozhodnutie o povinnosti vydavateľa uverejniť odpoveď v zmysle príslušných ustanovení Tlačového zákona.

6. V replike na vyjadrenie žalovaného žalobca okrem iného namietal, že aj by aj v žalobe označené citácie z napadnutého článku mali predstavovať hodnotiace úsudky, je ich potrebné považovať za neprimerané, a to predovšetkým s prihliadnutím na nepravdivé informácie uvedené článku - konkrétne nepravdivé tvrdenia o porušení zákona pri evidencii žalobcu v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Nepravdivým opísaním podmienok pre zaevidovanie žalobcu podľa v čase uverejnenia článku platného právneho poriadku autor článku nedal čitateľovi žiadnu možnosť vytvoriť si iné závery a hodnotiace úsudky, ako tie, ktoré publikoval autor článku a to napriek tomu, že tento úsudok nevychádzal v tomto smere z pravdivých skutočností, ktoré však autor článku prezentoval ako fakty. Zdôraznil, že sloboda prejavu nemôže byť bezbrehá a novinárska etika by mala stanovovať určité hranice za

sledovania toho, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde napriek nemožnosti trvania na absolútnej presnosti skutkových tvrdení a jednoznačnosti hodnotiacich úsudkov. K tvrdeniam žalovaného o viazanosti úradu práce výlučne zápismi v obchodnom registri uviedol, že zápis zmeny v osobách spoločníkov spoločnosti do obchodného registra má len deklaratórny charakter, nakoľko ku zmene v osobách spoločníkov dochádza už okamihom účinnosti zmluvy o prevode obchodného podielu, pričom v zmysle § 27 ods. 3 tretej vety Obchodného zákonníka je obsah listín, ktorých zverejnenie zákon stanovuje (teda aj zmlúv o prevode obchodného podielu) účinný voči tretím osobám pred zápisom predmetných skutočností do obchodného registra aj v tom prípade, ak zapísaná osoba preukáže, že tretia osoba o týchto údajoch alebo o obsahu týchto listín vedela. Skutočnosť predloženia zmlúv o prevode obchodného podielu úradu práce bola autorovi článku známa už pri spracovaní predmetného článku, čo samotný článok potvrdzuje. Vzhľadom na uvedené sa teda nemožno stotožniť s právnym názorom žalovaného, že zmeny v obchodných spoločnostiach týkajúci sa zmeny spoločníkov spoločnosti mali byť pre úrad práce, ako pre tretiu osobu záväzné až ich zverejnením v obchodnom registri a nie od okamihu predloženia účinných zmlúv o prevode obchodného podielu. Poukázal tiež na legislatívnu zmenu, keď zo znenia relevantných ustanovení zákona č. 5/2004 Z.z. účinných ku dňu uverejnenia článku, t.j. k 07.02.2013 nevyplýva, že by ku dňu zverejnenia napadnutého článku zákonodarca vylučoval možnosť zaradenia konateľov spoločností do evidencie uchádzačov o zamestnanie, a preto zaradenia takýchto osôb do evidencie nemohlo byť protizákonným, a teda ani tu nebol dôvod, prečo by mali orgány činné v trestnom konaní prešetrovať zaradenie žalobcu do predmetnej evidencie. Mal za to, že pri hodnotení zásahov do osobnostných práv žalobcu je potrebné vychádzať z zo skutkového (a právneho) stavu platného v čase uverejnenia napadnutého článku bez ohľadu na neskorší legislatívny vývoj právnej úpravy týkajúcej sa poskytovania služieb zamestnanosti. Na základe uvedeného teda vyjadril nesúhlas s názorom žalovaného o protizákonnom postupe tak žalobcu ako aj úradu práce, na ktorom bola založená legitimita napadnutého článku. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie NS ČR z 19.11.2004 sp. zn. 30Cdo 923/2004, v ktorej sa v súvislosti s nepravdivými tvrdeniami uvádza, že zverejnenie (či už vedomé alebo nevedomé) nepravdivých informácií o fyzickej osobe treba v zásade vždy posudzovať ako neoprávnený zásah do jej osobnostných práv, a to aj v prípade, ak príslušná informácia prípadne nebude mať difamačný charakter. Podstatné totiž je to, že takto sa o konkrétnej osobe vyslovuje nepravda, na základe ktorej osoby môžu túto fyzickú osobu posudzovať skreslene (pritom nie je rozhodujúce, či by išlo o negatívnu alebo pozitívnu reklamu). Mal za to, že vzhľadom na absenciu legitimity témy, absentovala aj legitimita uverejnenie jeho podobizne, keď navyše nad akýmkoľvek spravodajským charakterom prevažoval v danom prípade šikanózný charakter fotografií, keď boli vyhotovované bez súhlasu a vedomia žalobcu a bez akejkoľvek súvislosti so zverejnenými informáciami.

7. V neskorších podaniach žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu zhrnul svoju dovtedajšiu právnu argumentáciu v kontexte s vykonaným dokazovaním, keď mal za to, že v konaní bolo preukázané, že žalobca nemal záujem na publikovaní informácií zverejnených v napadnutom článku, pričom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný nedisponoval súhlasom žalobcu s uverejnením akýchkoľvek informácií z jeho súkromia a ani so súhlasom na zhotovovanie a následné zverejnenie fotografií s jeho podobizňou. Zaradenia žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie a medzi osoby hmotnej núdzi považuje za skutočnosť týkajúcu sa jeho súkromia, ktoré nemajú nič spoločné s jeho predošlou verejnou činnosťou, pričom umelé vytvorenie „témy“ žalovaným, ktorý v priebehu konania nepreukázal pravdivosť v článku označených tvrdení týkajúcich sa protizákonnosti zaradenia žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie nemôže zakladať legitimitu zásahu žalovaného do práva žalobcu na súkromie. Poukázal na to, že v čase jeho verejného pôsobenia, kedy mal vplyv na verejné dianie a bol jeho legitímnou súčasťou, na základe čoho mal povinnosť vo väčšom rozsahu znášať zásahy do jeho súkromia zo strany médií, avšak aj verejný priestor na prezentovanie svojej obrany proti prípadným zásahom do jeho osobnostných práv zo strany médií, čo však neplatilo v čase zverejnenia napadnutého článku, kedy už nemal dosah na politické ani spoločenské dianie. Žalovaný bez toho, že by dal žalobcovi priestor na vyjadrenie sa k predmetným obvineniam, podal čitateľovi skreslené informácie o podmienkach evidencie uchádzačov o zamestnanie, pričom publikovaním nepravdivých informácií v spojení s osobou žalobcu navodil dojem, že sa mal dopustiť protiprávneho konania, resp. možno aj trestného činu podvodu, a to aj napriek tomu, že to tak nebolo, z čoho podľa jeho názoru vyplýva, že hlavným účelom zverejnenia predmetných informácií a fotografií žalobcu nebola vôľa podať relevantnú informáciu verejného záujmu, ale snaha o škandalizáciu, bulvarizáciu žalobcu a tým aj snaha zvýšiť predajnosť predmetného čísla týždenníka žalovaného, keď zdôraznil, že podnikanie a marketingová stratégia žalovaného je dlhodobo založená na publikovaní

„bombastických“, „šokujúcich“, „škandalizujúcich“, „pikantných“ a na cti utračených „informácií“, ktorými v mnohých prípadoch dochádza k zásahom do práv jednotlivcov a ich hlavným cieľom je sledovanie majetkového prospechu žalovaného a zvýšenia, resp. udržania publicity jeho média. V dôsledku zásahu do práva žalobcu na súkromie, na ochranu občianskej cti, ľudskej dôstojnosti a práva na podobizeň prostredníctvom hromadnej publicity, došlo k ujme žalobcu v značnej miere, v súvislosti s čím poukázal na judikatúru NS SR v súvislosti s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy. Zdôraznil, že po tom, čo si odpykal svoj trest má právo na zabudnutie, je ľudskou bytosťou a nie tovarom, ktorý žalovaný môže bezdôvodne a beztrestne podhadzovať na pulty obchodov.

8. Žalovaný zhrnul svoju obranu a argumentáciu v podaní doručenom súdu dňa 21.06.2016 v ktorom okrem iného zotrval na názore, že na publikovaní článku bol verejný záujem, keďže v ňom informoval o otázkach legitímneho verejného záujmu - o podozreniach z neoprávneného poberania dávok v hmotnej núdzi, a teda nakladania s verejnými financiami, pričom legitímny verejný záujem bol zvýraznený skutočnosť, že sa podozrenia týkali osoby žalobcu - bývalého poslanca NR SR, ktorý bol ako jeden z mála poslancov viacnásobne právoplatne odsúdený za trestnú činnosť (podvod, útok na verejného činiteľa) a na verejnosti bol známy ako človek majetný a v čase vydania článku býval - a stále býva - v lukratívnej časti Bratislavy v nehnuteľnosti značnej hodnoty. Mal za to, že legitímny záujem na informovaní o skutočnostiach v článku bol v tom, že celé vtedajšie konanie žalobcu, predstavuje účelové konanie v snahe vyhnúť sa právoplatným trestným rozsudkom, ktoré žalobcovi uložili povinnosť nahradiť škodu Slovenskej republike v sume viac ako 300.000 eur a peňažný trest v sume viac ako 33.000 eur. Za osobu absolútneho verejného záujmu žalobcu považoval s ohľadom na jeho politickú kariéru, jeho podnikateľské aktivity počas výkonu politických činností a v ich súvislosti, pričom pri výkone týchto aktivít sa dopustil trestných činov, za ktoré bol právoplatne odsúdený, čo bolo rozsiahlo medializované, rovnako ako jeho odsúdenie v r. 2007 za trestný čin útoku na verejného činiteľa, pričom na naprieč širokou verejnosťou „preslávil“ vulgárnym výrokom. Poukázal na to, že bol za osobu verejného záujmu považovaný súdmi vo viacerých súdnych rozhodnutiach, ktoré citoval. Uviedol, že akceptuje, že status osoby verejného záujmu nie je večný, ale verejný záujem nemožno viazať len na výkon verejných funkcií, čo by bolo v mnohých prípadoch absurdné. Dokedy trvá status osoby verejného záujmu závisí od konkrétnych okolností prípadu, pričom poukázal na to, že v zmysle konštantnej judikatúry je verejným záujmom nie len výkon verejných funkcií, ale všetko, čo púta záujem verejnosti. Mal za to, že žalobca nestratil status osoby verejného záujmu spolu so stratou postavenia poslanca NR SR a mestského zastupiteľstva. V dôsledku vlastného, najmä spoločensky odsúdenia hodného správania sa stal predmetom rozsiahlej medializácie a záujmu verejnosti. Podľa názoru žalovaného žalobca mal a stále má status osoby verejného záujmu pre vlastné protiprávne a spoločensky odsúdeniahodné konanie, ktorým ako bývalý poslanec NR SR pútal a stále púta legitímny záujem verejnosti, keď potreba ochrany práva na povest' osoby verejného záujmu musí byť v rovnováhe so záujmami otvorenej diskusie o konaní takejto osoby, pričom podnetom na napísanie článku bola práve skutočnosť, že Krajský súd v Bratislave upustil vo vzťahu k žalobcovi od výkonu uloženého peňažného trestu, pretože sa žalobca stal poberateľom dávok v hmotnej núdzi, a teda článok nadväzuje kontinuálne na skutočnosti, o ktorých bolo dlhodobo informované a predstavujú legitímny záujem verejnosti. Poukázal na slobodu prejavu a osobitnej ochrany médií a teda žalovaného, a to tak s poukazom na čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, keď zdôraznil, že voľba spravodajskej techniky je výlučným oprávnením tlače, pričom žiadny súd nemôže nahradiť novinárov pri stanovení spravodajskej techniky, ktorú majú použiť, a teda sú povinné zdržať sa takých opatrení, ktoré majú zmrazujúci vplyv na tlač, a ktoré môžu odradiť tlač od šírenia informácií o otázkach legitímneho verejného záujmu. Poukázal na kľúčovú úlohu médií pri ochrane demokracie a potrebu prísneho posudzovania každého zásahu do slobody prejavu médií, ktoré požívajú privilegované postavenie práve z hľadiska ochrany slobody prejavu a tiež potrebu rešpektovania určitých špecifík bežnej periodickej tlače, určenej na informovanie najširšej verejnosti, ktorá sa musí predovšetkým s ohľadom na rozsah jednotlivých príspevkov a čitateľský záujem uchýľovať k istým zjednodušeniam, takže nemožno bež' ďalšieho tvrdiť, že každé zjednodušenie (alebo skreslenie) musí nutne viesť k zásahu do osobnostných práv dotknutých osôb. Nemožno tak trvať na úplnej presnosti skutkových tvrdení a klásť tým vo svojich dôsledkoch na novinárov nespĺniteľné nároky. Vo vzťahu k obsahu napadnutého článku uviedol, že článok obsahuje hodnotiace úsudky - kritiku autora, podľa ktorých existuje podozrenie, že žalobca poberá dávky v hmotnej núdzi neoprávnene a že štátne inštitúcie mohli v danom prípade pochybiť. Poukázal na konštantnú judikatúru, podľa ktorej hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Skutkové tvrdenie sa opiera o fakt, objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania

a jeho pravdivosť je overiteľná. Podkladom pre hodnotiace úsudky obsiahnuté v napadnutom článku boli skutočnosti, že žalobca bol v čase vydania článku podľa zápisov v obchodnom registri spoločníkom a konateľom (členom štatutárneho orgánu) viacerých obchodných spoločností, a teda žalovaný sa legitímne zaoberal otázkou, či zaradenie žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie a poberanie dávok v hmotnej núdzi je v súlade s právnymi predpismi. V zmysle právnych predpisov účinných v čase vydania článku platilo, že spoločník obchodnej spoločnosti predstavoval samostatne zárobkovo činnú osobu a preto osoba, ktorý bola spoločníkom obchodnej spoločnosti nemohla byť zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie, pričom autor článku vychádzajúc aj z jeho výpovede vychádzal okrem iného zo zápisov v obchodnom registri, ktoré skutočnosti si aj osobne na obchodnom registri a v zbierke listín Okresného súdu Bratislava I overoval. Podľa žalovaného neobstojí argumentácia žalobcu, že v čase vydania článku už nebol spoločníkom obchodných spoločností, pretože uzavrel zmluvy o prevode obchodných podielov a podiely previedol na svoju manželku, pričom zmluvy mali konštitutívne účinky a teda zápisy v obchodnom registri neboli aktuálne a neodzrkadľovali realitu a to s ohľadom na účinky zápisov v obchodnom registri v zmysle § 27 ods. 3 Obchodného zákonníka, keď poukázal na to, že negatívnu stránku princípu materiálnej publicity obchodného registra, ktorá znamená, že proti tomu, kto koná s dôverou v určitý zápis v obchodnom registri (bez ohľadu na skutočnosť, či sa jedná o konštitutívny alebo deklaratórny zápis) nemôže ten, koho sa zápis týka namietat, že zápis v obchodnom registri nezodpovedá skutočnosti. Pokiaľ v obchodnom registri isté skutočnosti mali byť zapísané, avšak tam zapísané nie sú, je pre právny stav tretích osôb rozhodujúci stav zapísaný v obchodnom registri. Ako vyplýva z článku a aj výsluchu jeho autora, v čase vydania článku nedisponoval zmluvami žalobcu o prevode obchodných podielov, žalobca ich žalovanému neposkytol a úrad práce pre zákonom stanovenú povinnosť mlčanlivosti tieto dokumenty a informácie nebol oprávnený žalovanému poskytnúť. V čase vydania článku bola na verejnosti len publikovaná informácia, že žalobca mal uzavrieť zmluvy o prevode obchodných podielov a tie predložiť úradu práce, avšak žalovaný predmetné zmluvy nikdy nevidel a nevedel a ani nemohol vedieť, či daná informácia je pravdivá. Poukázal ďalej na povinnosť žalobcu ako člena štatutárneho orgánu obchodných spoločností podať do 30 dní odo dňa účinnosti zmlúv o prevode obchodných podielov návrh na zápis zmeny zapísaných údajov do obchodného registra, ktorý si nesplnil a to ani odstupom času, ktorá skutočnosť nemôže ísť na vrub žalovaného v zmysle zásady, že nikto nemôže mať prospech vlastného protiprávneho konania. Poukázal v tejto súvislosti aj na právny názor Ústavného súdu SR (zo dňa 6.6.2013 č.k. IV. ÚS 284/2012-35), podľa ktorého ak vydavateľ periodickej tlače vychádza pri koncipovaní článku z dôveryhodného zdroja, ktorým zápis v obchodnom registri nepochybne je, vydavateľovi nevzniká akákoľvek zodpovednosť v prípade, ak sa táto skutočnosť neskôr ukáže nepravdivá. Zdôraznil, že autor článku konal v dobrej viere v zápisy v obchodnom registri, skutočnosti si bol dokonca overiť aj priamo v obchodnom registri a v zbierke listín, prípravu článku konzultoval s právnym servisom a pred publikovaním článku kontaktoval žalobcu a snažil sa informácie si verifikovať a teda konal aj dostatočne zodpovedne. Celé konanie žalobcu označil za účelové, v rozpore s dobrými mravmi a to nielen podľa jeho názoru, ale i podľa názoru viacerých súdov, keď prepisy obchodných podielov na manželku, s ktorou sa následne rozviedol, hoci spolu žijú, čo má tiež význam z pohľadu posudzovania nároku na dávku v hmotnej núdzi, dohodol sa s dcérou na výživnom v sume 500 eur a urobil ďalšie úkony, len aby mohol byť zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie a následne získal status osoby v hmotnej núdzi, na základe čoho bolo u neho neskôr upustené od výkonu peňažného trestu a bol mu znemožnený výkon povinnosti nahradiť škodu štátu. Takéto konanie žalobcu by teda nemalo požívať akúkoľvek právnu ochranu. Vo vzťahu k fotografiám zotrval na názore, že žalovaný v článku informoval o legitímnej téme s poukazom na predchádzajúcu argumentáciu. Vecný súvis fotografií s témou mal za preukázaný jednak obsahom článku, textom pri fotografiách (popiskami) a výsluchom autora článku, a to predovšetkým ku vzťahu k fotografiám domu. K fotografii, na ktorej vychádza žalobca z budovy súdu poukázal na popisku, v ktorej sa uvádza, že v budove súdu podal ročnú závierku firmy FINSQUASH, hoci ho štát mal viesť ako sociálne odkázaného a vo vzťahu k fotografii z MHD poukázal jednak na popisku podľa ktorej Luxusný džíp zamenil za trolejbus a tiež na výpoveď autora článku, ktorý označil žalobcu za zaujímavý fenomén, keď aj vozidlá, na ktorých jazdil, kým mu bol odobratý vodičský preukaz neboli asi najlacnejšie a zrazu po návrate z väzenia nemal nič. Zdôraznil investigatívny charakter prípravy článku s poukazom na obsah výpovede autora, kedy sa žalovaný snažil zistiť, kde žalobca býva, kde sa zdržuje, ako sa prepravuje a pod. Taktiež videl zjavný vecný súvis s článkom v prípade fotografie zo súdnej siene, keďže podnetom na napísanie článku bola skutočnosť, že Krajský súd v Bratislave upustil vo vzťahu k žalobcovi od výkonu uloženého peňažného trestu vo výške 33.193 eur a v tejto súvislosti bolo v článku informované aj o predchádzajúcich odsúdeniach žalobcu, čo zodpovedá aj popiske k predmetnej fotografii: „Odsúdený: Exposlanec sedel v base za podvody a útok na verejného činiteľa“. Ďalej sa venoval rozboru rozsudku ESLP č. 59320/00 zo dňa 24.09.2004 v

prípade I. E., keď mal za to, že žalobca si predmetné rozhodnutie vykladá účelovo, pričom poukázal na rozdielnosť prípadov predovšetkým s prihliadnutím na status žalobcu ako osoby absolútneho verejného záujmu pričom fotografie žalobcu boli vyhotovené na verejných priestranstvách, na ktorých je samo o sebe z ich podstaty znížená ochrana súkromia a zachytávajú žalobcu v situáciách, ktoré nemajú intenzívny súkromný charakter, ako v prípade sťažovateľky v označenej kauze I. E.. Mal za to, že v prípade ak by súd v prejednávacom prípade mal za to, že použité fotografie v predmetnom článku bolo neoprávnené, predstavovalo by to opatrenie zmrazujúceho vplyvu na tlač, pretože zjednodušene povedané ak právne neobstojí zverejnenie fotografií osoby verejného záujmu vyhotovených na verejnom priestranstve a viažucich sa k článku s témou verejného záujmu, tak potom už médiá nebudú môcť zverejniť akúkoľvek fotografiu.

9. Žalobca okrem dôkazov pripojených žalobe - relevantné strany týždenníka PLUS 7 dní zo dňa 07.02.2013 č. 6, cenníka inzercie žalovaného na rok 2013, výňatku z článku zverejneného na stránke žalovaného [http:// www.pluska.sk/plus-7-dni/domov/O.-si-po-navrate-z-basy-pyta-davky-hmotnej-nudzi.html](http://www.pluska.sk/plus-7-dni/domov/O.-si-po-navrate-z-basy-pyta-davky-hmotnej-nudzi.html) <<http://www.pluska.sk/plus-7-dni/domov/duracka-si-po-navrate-z-basy-pyta-davky-hmotnej-nudzi.html>> a neskôr pripojeného Etického kódexu Spoločnosti 7 PLUS navrhol doplniť dokazovanie o výsluchy autora článku a sprievodných fotografií a vyžiadať si odborné stanovisko sociológa a psychológa na zodpovedanie otázky, aký vplyv má zverejnenie napadnutého článku a článkov obdobného charakteru na uplatnenie sa žalobcu v spoločnosti, v zamestnaní a podnikaní; žalovaný navrhol vykonať dôkazy výsluchom žalobcu, svedka autora článku M. Q. a vyžiadanim si od Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Bratislava informáciu o tom, či žalobca poberal v roku 2013 dávky v hmotnej núdzi, v akej výške a a v akom období a či rozhodnutie o odňatí dávky zo dňa 15.01.2013 nadobudlo právoplatnosť, resp. neskôr na prvom meritórnom pojednávaní dňa 23.10.2015 po zmene právneho zastúpenia tento návrh modifikoval na vyžiadanie si spisového materiálu v súvislosti s evidenciou žalobcu od Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, ďalej navrhol oboznámiť sa s obsahom zápisov obchodných spoločností uvádzaných v jeho vyjadrení, v ktorých bol žalobca v čase zverejnenia článku podľa obchodného registra zapísaný ako spoločník, resp. konateľ, oboznámiť sa s návrhom na začatie konania zo spisu 12C 115/213 a rešeršou médií a mediálnymi výstupmi týkajúcimi sa osoby žalobcu z r. 2012 a 2013. Súd vykonal navrhnuté dôkazy okrem správy odborného stanoviska sociológa a psychológa, nakoľko uvedený dôkaz nepovažoval za hospodárny a ani podstatný pre rozhodnutie vo veci, rovnako ako potvrdenia o poberaní dávok v hmotnej núdzi, resp. rozhodnutia o ich odňatí. S poukazom na koncentračnú zásadu nevykonal dodatočne navrhnuté dokazovanie navrhnuté žalujúcou stranou a to výsluchom šéfredaktora a riaditeľky úradu práce v rozhodnom čase F. Ž., keď sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že tak osoba šéfredaktora, ako aj vedúcej osobnosti pri zverejňovaní článkov, ktorý mal vedomosť o všetkom vychádzajúc až z titulu jeho nadriadenej funkcie, bola známa už v čase začatia konania a rovnako skutočnosti týkajúce sa úradu práce boli spomínané už v samotnom článku a teda nič nebránilo žalobcovi označiť tieto dôkazy už v čase začatia konania. Navyše by predmetné dôkazy ani nemali rozhodujúci význam pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby.

10. Z vykonaného dokazovania bolo zistené, že v týždenníku PLUS 7 DNÍ v čísle vydanom dňa XX.XX.XXXX na štvrtej strane medzi upútavkami k najzaujímavejším článkom bola uverejnená fotografia žalobcu s nadpisom „Šikovný“ s textom: „Exposlanec nášho slovného parlamentu K. Ď. po návrate z väzenia požiadal o dávky v hmotnej núdzi. Prokuratúra by mala prešetriť, či to nie je podvod. Na piatej strane je v obsahu týždenníka uvedený nadpis článku „Šikovný“ s podtextom Exposlanec Ď. a odkazom na stranu 26-28. Následne je na troch stranách (26-28) uverejnený článok zamestnanca odporcu M. Q. (v tiráži týždenníka je vedený ako redaktor týždenníka) s nadpisom „Šikovný“ a podtitulom: „Exposlanec K. Ď. po návrate z väzenia požiadal o dávky v hmotnej núdzi. Prokuratúra by mala prešetriť, či to nie je podvod“. V článku sa po úvode opisujúcim podanie žaloby na ochranu osobnosti a požadovanie od vydavateľstva týždenníka okrem ospravedlnení na rôznych miestach časopisu aj tučného odškodného vo výške 30.000 eur v súvislosti s jeho štúdiom počas výkonu trestu odňatia slobody uvádza, že nemusí platiť súdny poplatok. Po opise udalostí z minulosti žalobcu, jeho trestného stíhania a odsúdenia, vrátane uloženého trestu odňatia slobody a peňažného trestu a podmieneného prepustenia na slobodu v máji 2010 sa ďalej píše: Štát sa však žiadnych peňazí od Ď. nedočkal. Pán exposlanec a podnikateľ totiž náhle schudobnel. Ešte v ten istý mesiac ako ho prepustili z výkonu trestu, požiadal o registráciu do evidencie nezamestnaných. Úrad práce to vykonať odmietol, pretože bývalý väzeň bol spoločníkom v niekoľkých firmách -a to nezamestnaný byť nemôže. / Ď. sa však nevzdal a napokon zožal úspech. V auguste 2010 predložil úradu práce zmluvy o prevode podielu v obchodných spoločnostiach na manželku a bratislavský úrad práce ho zaradil do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Vynachádzavý Ď. kul železo

zahorúca a následne požiadal o dávku v hmotnej núdzi. V žiadosti uviedol, že nevlastní nehnuteľnosti ani majetok a že má nulový príjem. A dokonca nevlastní ani žiadne auto. Jednoducho, chudáčik. / Úrad práce mu vyhovel a dodnes by mal byť poberateľom sociálnych dávok. A práve status občana v hmotnej núdzi Ď. pomohol k tomu, aby mohol podať žalobu a požiadať o tučné odškodné bez súdneho poplatku. Navyše mu štát zaplatí ešte aj právnu pomoc. Exposlancovi a podnikateľovi bývajúcemu v honosnej vile v tej najlepšej lokalite hlavného mesta. / Štát od roku 2005 poskytuje právnu pomoc osobám v materiálnej núdzi, ktoré pre nedostatok prostriedkov nemôžu využívať existujúce právne služby. Koná tak prostredníctvom Centra právnej pomoci (CPP), rozpočtovej organizácie patriacej pod ministerstvo spravodlivosti. Tento rok disponuje úrad sumou 1.687.629 eur. A sám voči Ď. nemôže nič. „My môžeme konať len na základe rozhodnutia úradu práce“ Ak by tomu pánovi bola odňatá dávka v hmotnej núdzi, v prípade neoprávneného poskytovania právnej pomoci by centrum mohlo žiadať aj úhradu za už vykonané právne kroky, ktoré tejto osobe naše centrum poskytlo,“ povedala nám D. H. z CPP. / Kľúčovou tak zostáva otázka, či K. Ď. naozaj patrí medzi osoby v hmotnej núdzi. / Podnikateľ? : Už sme spomenuli, že podmienkou na získanie dávok v hmotnej núdzi je evidencia v zozname uchádzačov o zamestnanie. A tá sa nemôže uskutočniť vtedy, ak dotyčný má majetkové podiely vo firmách, prípade je ich konateľom. Pred rokom sme napísali, že Ď. stále figuruje vo viacerých firmách ako ich majiteľ či konateľ. On sa bránil tým, že je natoľko chudobný, že si nemôže dovoliť zaplatiť poplatok vo výške 66 eur, aby ho vymazali z Obchodného registra. / Je naozaj zvláštne, že štát na jednej strane nedokáže údajnému nemajetnému chudákovi odpustiť poplatky za to, aby si upratol po sebe v Obchodnom registri, a na druhej strane mu veľkodušne ponúka drahú právnu pomoc a odpustenie vysokých súdnych poplatkov. Ú Rozhodli sme sa teda pozrieť, ako funguje jedna z Ď. firiem. Overovali sme si účtovnú závierku spoločnosti FINSQUASH, spol. s r.o., priamo v zbierke listín na bratislavskom krajskom súde, v ktorej figuruje Ď. ako väčšinový spoluvlastník. V nej už minimálne od augusta 2010, kedy predložil úradu práce zmluvu o prevode podielu v obchodných spoločnostiach, nemal Ď. za firmu konať. Veď na základe aj týchto skutočností bol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie a následne požiadal o dávku v hmotnej núdzi. / V zbierke listín 21. januára 2012 ešte nebola účtovná závierka za rok 2011 k dispozícii, za rok 2010 však áno. K. Ď. vlastnoručne podpísal ako konateľ sprievodný list, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou účtovnej závierky za rok 2010. List je datovaný 16. mája 2011, teda deväť mesiacov po tom, ako sa mal ocitnúť v hmotnej núdzi. List spolu so závierkou podal osobne dňa 27. januára 2011. Firmu minimálne do jeho podpisu pod závierku zastupoval ako konateľ, a teda nespĺňal kritériá pre evidenciu uchádzačov o zamestnanie, ktorí sa nachádzajú v hmotnej núdzi. Takéto konanie môže vykazovať znaky trestného činu podvodu. A asi bude zaujímavé sledovať aj reakciu úradu práce, ktorý Petra Ďuračku zaradil do evidencie v rozpore so zákonom. / V luxusnej vile: Ď.Č. býva v exkluzívnej adrese nad Bratislavským hradom v luxusnej vile. Tá však nikdy nepatrila jemu, ale jeho dcére H.. Postavila si ju, keď mala 7 rokov. Potvrdil to sám Ď., no neprezradil, ako sa jej to podarilo. V tom čase sa totiž učila v škole len čítať a písať. „Fakt je, že rodinný dom stavala v rokoch 1995 a 1996 moja vtedy maloletá dcéra. Je v tom morálny problém?“ pýta sa okrem iného Ď.Č. v liste, ktorý zaslal Rade pre reklamu ako reakciu na náš článok, v ktorom sme na exposlancove praktiky upozornili. Keď sme chceli položiť zopár otázok aj samotnému Ď., telefón, ktorý používa, zodvihla, aspoň podľa hlasu, zrejme jeho exmanželka. Ď. nám ochotne k telefónu dala. Ten si našu prvú otázku o účtovnej závierke firmy FINSQUASH vypočul a okamžite zložil. Zrejme vedel, že niekedy je mlčať zlato. / A to sme sa ani nestihli spýtať, odkiaľ zobrala jeho sedemročná dcéra tie milióny na stavbu honosnej vily v tej najexkluzívnejšej oblasti Bratislavy. / Asi musela rozbiť prasiatko.

11. Z obsahu spisovej zložky Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave (ďalej len úrad práce) týkajúcej sa osoby žalobcu za relevantné obdobie r. 2010 až 2012 zaslanej súdu na jeho žiadosť vyplýva, že Žiadosť o zradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie v zmysle § 34 zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti v znení neskorších predpisov podal úradu práce dňa 19.05.2010. Dňa 27.5.2010 bolo vydané rozhodnutie, ktorý žalobca nebol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie podľa ust. § 34 ods. 2 písm. b), a teda nevyhovuje definícii uchádzača o zamestnanie podľa § 6 ods. 2 písm. b), a teda nemôže byť vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie podľa § 34 ods. 13 písm. h) zákona č. 5/2004 Z.z. z dôvodu, že bol zapísaný v Obchodnom registri ako spoločník v spoločnostiach CHEMCOOP spol. s r.o., NATÁLKA spol. s r.o. v likvidácii, PRIVATCLEAR spol. s r.o., D.M.D. spol. s r.o., CHEMTRANS spol. s r.o., BARTIN spol. s r.o., NÁŠ DOM spol. s r.o. a FINSQUASH spol. s r.o. Na odvolanie žalobcu Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny svojím rozhodnutím číslo AA/2010/27997/9826/OISS zo dňa 8.7.2010 citované rozhodnutie zrušilo a vrátilo na nové prejednanie a rozhodnutie z dôvodu, že sa úrad práce dostatočne nezaoberal písomným vyjadrením účastníka, konkrétne jeho tvrdením, o vykonávaní, resp. nevykonávaní samostatnej zárobkovej činnosti a teda úradu uložil účastníka predvolať a až po riadne zistenom skutkovom stave vo veci po jej objektívnom

posúdení opätovne rozhodnúť. Ďalšie rozhodnutie úradu práce bolo vydané dňa 26.7.2010 z obdobných dôvodov s tým, že žalobca neprikázal skončenie prevádzkovania lebo vykonávania samostatnej zárobkovej činnosti podľa § 34 ods. 2 písm. b) a ani prevod obchodného podielu na iného spoločníka príp. ak to spoločenská zmluva pripúšťa prevod obchodného podielu na tretiu osobu, t.j. osobu stojacu mimo spoločnosti. Na opätovné odvolanie žalobcu Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny rozhodnutím zo dňa 3.11.2010 č. AA/2010/46/721/15051/OPČ-SSZ zrušil aj v poradí druhé rozhodnutie úradu práce č. 0135057/2010N1 zo dňa vec opakovane vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie, keď poukázal na to, že prvostupňový správny orgán opomenul skutočnosť, že žiadosť o zradenie nebola zo strany žalobcu podaná v zmysle § 34 ods. 2 písm. b) zákona o službách zamestnanosti, t.j. ako občana po skončení prevádzkovania alebo vykonávania samostatnej zárobkovej činnosti, ale v zmysle § 34 ods. 2 písm. h) cit. zákona, t.j. ako osoba po skončení výkonu trestu odňatia slobody, keď v odôvodnení konštatuje, že žalobca pri podaní žiadosti o zradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie nepreukázal ani jeden zo spôsobov zániku spoločníka v obchodných spoločnostiach a až v priebehu konania asi 3 mesiace po podaní žiadosti došlo dňa 1.8.2010 k uzatvoreniu zmlúv o prevode obchodného podielu a k osvedčeniu podpisov dňa 10.8.2010 a úradu uložil vyžiadať si výpisy z obchodného registra obchodných spoločností, v ktorých žalobca figuroval, posúdiť, kedy došlo k zániku spoločníka v spoločnosti a voči tretím osobám a v tomto smere vzhľadom na zistenia posúdiť splnenie podmienky pre požívanie statusu uchádzača o zamestnanie s odkazom na § 148 Obchodného zákonníka. Dňa 2.8.2010 podal žalobca novú žiadosť o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie, o ktorej bolo rozhodnuté dňa 10.8.2010 a to zaradením žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie ku dňu 1.8.2010 rozhodnutím č- 0135057/2010/N1/Z po tom, čo predložil spolu s odvolaním proti predchádzajúcemu rozhodnutiu o nezaradení do evidencie Zmluvy o prevode obchodného podielu na iného spoločníka vo vyššie označených spoločnostiach. Rozhodnutím Úradu práce č. 002309/2011 zo dňa 4.1.2012 bola nariadená obnova konania, v ktorom bol žalobca zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie z dôvodu, že pri kontrole spisového materiálu dňa 28.9.2011 bolo zistené, že žalobca predložil zmluvy o prevode obchodných podielov bez náležitostí osvedčenia podpisov účastníkov zmlúv, tak ako to stanovuje § 115 ods. 3 Obchodného zákonníka, pričom dňa 4.10.2011 boli úradu doručené výpisy z Obchodného registra, v ktorých žalobca stále figuroval ako spoločník v šiestich spoločnostiach s ručením obmedzeným. Následne po preskúmaní rozhodnutia mimo odvolacieho konania úrad rozhodnutím zo dňa 19.1.2012 zmenil výrokovú časť rozhodnutia č. 013505/2010/N1 v časti dátumu zaradenia uchádzača o zamestnanie po preskúmaní mimo odvolacieho konania a to ku dňu 10.8.2010 za zohľadnenia overenia podpisov na zmluvách o prevode obchodného podielu. Dňa 2.2.2012 sa žalobca opätovne odvolal, na čo odvolací orgán svojim rozhodnutím zo dňa 3.4.2012 ostatne citované rozhodnutie zrušil z dôvodu jeho nesúladu so správnym poriadkom a zákonom o službách zamestnanosti.

12. Žalobca vo svojej výpovedi okrem iného uviedol, že fotografie vznikli evidentne pri jeho prenasledovaní pred jeho obydľím a cestou, netuší kam. Nevie, za akých okolností vznikli, kedy ho fotili. Neboli robené s jeho súhlasom. Určite neboli robené pri výkone verejnej moci. Nepovažuje sa za osobu legitímneho verejného záujmu, ak tak iba zvráteného záujmu verejnosti, ktorý ale nemá uspokojovať seriózna tlač. Predmetný článok má podľa neho bulvárny charakter, to zn. bez spravodajskej licencie. Je čírim obchodom a teda kto zaň zodpovedá si musí byť vedomý toho, že pri presiahnutí istej hranice musí znášať následky. To, že fotografia v MHD vznikla evidentne pri mojom sledovaní v takomto dopravnom prostriedku tiež svedčí o tom, že je skutočne v hmotnej núdzi, pretože inak by sa určite skôr viedol autom, prípadne aj so šoférom. Neželá si, aby médium ako žalovaný o ňom písalo akékoľvek informácie. Nikomu by nebolo príjemné, ak by sa ocitol v takejto situácii. Ak by aj zverejnené informácie boli pravdivé, musel by to strpieť, ale v danom prípade to téma legitímna nebola, keďže nepravdy, ktoré autor článku bez mihnutia oka vydával za pravdy mali dopad na negatívne vnímanie čitateľa, že urobil niečo v rozpore s platnými zákonmi. V čase uverejnenia článku bol konateľom obchodnej spoločnosti, nevedel ale uviesť akých, pričom poprel, že by za konateľstvo bral odmenu, keďže šlo o spoločnosti, ktoré iba fakticky existovali, bez vykonávania činností. Obchodné podiely v obchodných spoločnostiach previedol na manželku, bolo ich 6 a prevádzal ich bezodplatne, resp. za symbolickú hodnotu 1 euro, t.j. za ich reálnu hodnotu v tom čase, pričom k prevodu pristúpil z dôvodu, že ho o to požiadal úrad práce s odôvodnením, že chceli vyhovieť jeho žiadosti a zaevidovať ho ako uchádzača o zamestnanie. Otázka, či spoločníctvo v obchodnej spoločnosti bráni evidencii, bola medzi ním a úradom sporná už predtým po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, kedy dokonca podával opravné prostriedky, ktorým bolo vyhovené a z tohto dôvodu úrad pri opakovanom rozhodovaní hľadal spôsob ako mu vyhovieť. Pracovník úradu práce ho kontaktoval telefonicky, s tým, že mu vyhovejú vtedy, keď im preukáže prevod obchodných podielov,

čo napokon za zotrúvania na jeho právnom názore, aj urobil. Je rozvedený a to od 29.06.2011, pričom si voči bývalej manželke uplatnil príspevok na výživu rozvedeného manžela. Býva v dome vo vlastníctve jeho dcéry, ktorá mu prirodzene ako dcéra otcovi poskytuje ubytovanie. Dom bol skolaudovaný asi v roku 2000, keď mala dcéra asi 11 rokov, pričom bol postavený z prostriedkov, ktoré jej poskytli ako rodičia. V dome v čase vydania článku býval a naďalej býva on, či v ňom v roku 2000 bývala aj manželka, nevedel uviesť.

13. Svedok M. Q., autor dotknutého článku vo svojej výpovedi uviedol, že u odporcu pracoval do 16.2.2014. Prácu rozdeľoval šéfredaktor, a keďže sa zaoberal politikou, prideliť mu ako zaujímavú tému na spracovanie pána Ď. v súvislosti s ktorým sa aj v iných médiách objavili záležitosti po jeho prepustení z väzenia. Neskôr sa už problematikou nezaoberal, k tejto téme napísal asi 2 či 3 články a vzhľadom na odstup času si už presné detaily nepamätal. Pán Ď. zaplatiť asi kauciu, aby bol podmienene prepustený z väzenia, kde sedel asi za podvody, ktorú nezaplatil keď dôvodil tým, že je sociálny prípad a už nevlastnil žiaden majetok. Nakoľko predtým išlo o poslanca a teda verejne činnú osobu, považovali v redakcii za zaujímavé vec prešetriť. Šlo o zaujímavý fenomén, nakoľko pán Ď.H. naďalej býval na lukratívnej adrese v Bratislave a aj vozidlá, na ktorých jazdil kým mu bol odobratý vodičský preukaz, neboli asi najlacnejšie a zrazu po návrate z väzenia nemal nič. Túto tému mu ako zaujímavú zadal teda šéfredaktor. Pri spracovávaní článku vychádzal zo všeobecne dostupných zdrojov, to zn. z médií, ktoré už na túto tému písali pred nimi, keďže ako týždenník nereagovali bezprostredne na udalosti. Niektoré veci z internetu, konkrétne z Obchodného registra si overoval aj priamo v Justičnom paláci, keďže internetový výpis má len informatívny charakter. Okrem výpisu z registra určite pozeral aj účtovné závierky firiem, v ktorých pán Ď. figuroval. Následne zistené skutočnosti publikoval avšak potom, čo podľa zaužívej praxe šéfredaktor veci overoval aj v právnickej spoločnosti, ktorá zastupovala vydavateľa. Právnickej firme bol väčšinou predkladaný už hotový článok, ktorý od neho šiel šéfredaktorovi na schválenie, pričom niektoré konkrétne body si overoval z právneho hľadiska, a následne editorovi na konečnú formálnu kontrolu. Obsahovú kontrolu mal teda na starosti šéfredaktor. Presnú adresu žalobcu si nepamätal, spomínal si len, že to bolo v lukratívnej časti mesta, vo vile, ktorú vlastní pravdepodobne jeho dcéra, vtedy vlastnila, čo si vtedy overoval. Išlo o nehnuteľnosť, ktorá musela mať odhadom hodnotu rádovo vo viacerých miliónoch ešte v slovenských korunách, už len vzhľadom na pozemok, na ktorom je postavená. Mali zaangažovaného aj fotografa, ktorý mal za úlohu overiť a zdokumentovať aj to, či pán Ď. v tejto vile skutočne býva, teda či do nej vchádza a vychádza, a teda ju reálne využíva na bývanie. Pred publikovaním článku dali priestor aj žalobcovi, čo bola zaužívaná prax, v prípade sporu vždy dávali priestor na vyjadrenie dotknutej osobe. Bolo to telefonicky, kontaktoval sa s pani Ď., či bola resp. je manželkou pána Ď., uviesť nevedel. Pán Ď. nezdvíhal telefón. Článok vznikol asi dlhšie, lebo potrebovali fotografie, ktoré k nemu boli nevyhnutne potrebné. Presne to kvantifikovať nevie. Nechodili mu spätné reakcie na článok. Všeobecne pokiaľ príde reakcia, tak príde na vydavateľstvo. Z úradu práce kontaktoval pani Ž., vtedajšiu riaditeľku a to pred napísaním posledného z článkov, keďže si potrebovali overiť, či bol pán Ď. skutočne zapísaný v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Na jej reakciu si už nespomínal, ale pokiaľ si pamätal, bol žalobca evidovaný. Čo sa týka právnej analýzy podmienok zaradenia po evidencii uchádzačov o zamestnanie k článku k tomu uviedol, že článok vo finálnej podobe môže byť doplnený, v pôvodnej surovej verzii to možno nebolo. Pokyn, aby sa témou zaoberal neprišiel z právneho oddelenia, nebolo to v ich kompetencii. Dopĺňať niečo k surovej verzii, ktorá sa ale neuchováva môže šéfredaktor, avšak netvrdil, že to tak bolo v tomto prípade. V tomto prípade sa na právne oddelenie neobrátil. Zaradenie konkrétnych fotografií k článku mal v kompetencii editor, zástupca šéfredaktora, prípadne šéfredaktor, alebo vedúci oddelenia. Radový redaktori sa väčšinou tejto fázy nezúčastňujú, on konkrétne fotografie videl až po uverejnení článku. Nepamätal si, že by bol autorom titulku a podtitulku. Že žalobca nespĺňal kritéria uchádzačov o zamestnanie zisťoval šéfredaktor, ktorý to overoval na právnom. Konzultoval to s právnickou firmou a túto informáciu mu dodal on. V tomto prípade som sa pred uverejnením článku so žalobcom nerozprával, po predstavení sa mu stihol položiť iba jedinú otázku, na čo mu žalobca zložil telefón.

14. Svedok S. H. vo svojej výpovedi uviedol, že pre žalovaného pracoval som ako fotoreportér, pričom s touto prácou asi pred tromi rokmi. Pred pojednávaním videl relevantné fotky k tomuto konaniu od právneho zástupcu žalovaného, s ktorým sa stretol na ulici. Čo sa týka vzniku hlavnej - otváracej fotografie, zachytávajúcej žalobcu s kufríkom v ruke na ulici, ktorú jedinou zo sprievodných fotografií v článku som vyhotovil on, vznikla po zadaní pracovnej úlohy, ktorú dostal od šéfredaktora alebo jeho zástupcu a to ísť a odfotiť pána Ď.. Na týchto témach v tom čase v redakcii pracovalo veľa ľudí. Poprel autorstvo ostatných fotografií, ktoré mohol urobiť hociktorý z fotografov. Predpokladal, že žalobca

nevedel, že ho fotí. Bežná prax pri odovzdávaní fotografií bola taká, že po tom, čo dostal pracovnú úlohu, išiel ju splniť a následne fotku odovzdal do redakcie po jej technickej úprave, to zn. uložil ju do elektronického systému. Ďalej už do procesu zverejnenia fotografií nezasahoval, ani do ich výberu. Súhlas dotknutých osôb v praxi vopred nikdy neriešil, sám sa s osobami, ktoré fotografoval nekontaktoval a nepýtal sa ich na to, či ich môže odfotiť a fotografie použiť. Bola mi zadaná úloha, ktorú splnil. Nevedel prečo a na čo žalobcu fotí a ani ho to nezaujímalo. Na týchto témach pracoval fotograf, ktorý bol voľný. Pamätal si, že v tom čase sa žalobcu týkalo viac tém, ktoré sa riešili priebežne. Otváracia fotografia je prvá veľká fotografia, ktorou sa otvára článok. Zvyčajne jedna z najlepších, ktoré sa k danej téme podarilo urobiť, resp. fotka, ktorá najlepšie vystihuje spracovávanú tému.

15. Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy (§ 11 Občianskeho zákonníka).

16. Každá osoba má teda právo, aby vytvorením a použitím fotografie (napr. predaj alebo zverejnenie) nebolo zasiahnuté do jej súkromia alebo aby fotografiou nebola porušená ochrana prejavov jej osobnej povahy (napr. podoby, tanca, spevu). Privolenie zákon nevyžaduje v prípade tzv. zákonných licencií: 1/ ak sa fotografie použijú na úradné účely na základe zákona (napr. v trestnom konaní na identifikáciu osoby, na evidenčné účely etc.), 2/ ak sa použijú primeraným spôsobom na vedecké a umelecké účely, pre tlačové, filmové, rozhlasové a televízne spravodajstvo. Ani také použitie však nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby. Podľa citovaných ustanovení teda pre legálne vytvorenie a použitie (napr. predaj alebo zverejnenie) fotografie si treba odpovedať na dve otázky: a/ či dochádza vytvorením a použitím fotografie k zásahu do súkromia osoby, b/ či je potrebné privolenie na vyhotovenie a použitie fotografie.

17. Základným kritériom pre posúdenie, či fotograf môže vyhotoviť fotografiu, je, či jej vytvorením zasiahne do súkromia fotografovanej osoby. Hoci zákon presne nestanovuje, kedy už nejde o súkromie jednotlivých osôb, snažia sa o to súdy svojou rozhodovacou činnosťou (Ústavný súd Slovenskej republiky, Európsky súd pre ľudské práva).

18. Právo na rešpektovanie súkromného života sa automaticky redukuje v závislosti od toho, do akej miery jednotliviec sám dáva svoj súkromný život do kontaktu s verejným životom alebo do úzkeho spojenia s inými chránenými záujmami. Obsah zákonnej spravodajskej licencie dovoľuje jej nositeľom nakladať s predmetmi vymedzenými v 12 ods. 1 OZ (t.zn. okrem iného aj s podobizňami) spôsobom spočívajúcim v ich vyhotovení a použití pre účely tlačového, filmového, rozhlasového a televízneho spravodajstva. Aj tu však platí, že takéto použitie nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami dotknutej fyzickej osoby. Na úkor osobného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby je zákonom uprednostňovaný všeobecný záujem na výkone spravodajskej činnosti, u ktorej sa predpokladá, že slúži verejnej informovanosti občanov. Táto licencia však k zaisteniu verejného záujmu na informáciách v prospech spravodajstva nie je akákoľvek, týkajúca sa zásahov do osobného súkromia vo forme uvádzania skutočností súkromného života. Je tomu tak preto, že skutočnosti, týkajúce sa súkromného života sú zásadne súčasťou osobného súkromia (vnútornej intímnej sféry) a nemôžu byť vecou verejného záujmu. Relatívna výnimka je pripustená výlučne u osôb tzv. verejného záujmu, avšak iba potiaľ, pokiaľ je uvádzanie takých skutočností na verejnosti v priamej súvislosti s činnosťou tejto fyzickej osoby vo verejnom živote - t.z. že majú konkrétny význam pre hodnotenie schopností a spôsobilosti vykonávať verejnú činnosť, alebo sa priamo vzťahujú k záležitosti verejného záujmu.

19. Právo na ochranu osobnosti prináleží každej fyzickej osobe. Výpočet jednotlivých zákonom chránených zložiek osobnosti sa v uvedenom ustanovení uvádza príkladmo. Popri práve na ochranu života, zdravia občianskej cti, svojho mena a prejavov osobnej povahy sem možno zaradiť aj právo na ochranu ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti, súkromného a rodinného života (garantované i v článku 19 Ústavy Slovenskej republiky).

20. Ochrana práva na súkromie zahŕňa širokú ochranu intímnej sféry, vnútorného myšlienkového, či citového života človeka, jeho život v rodine, vo vzťahu k inej osobe, s ktorou je v úzkom citovom, priateľskom alebo obdobnom vzťahu. Svojím spôsobom ide o základné osobnostné právo, pretože zásahy do práva na meno, podobu, prejavy osobnej povahy či telesnú integritu sa zväčša bezprostredne dotýkajú aj vnútornej, intímnej sféry fyzickej osoby. Ochrana intímnej sféry je chránená všeobecne. To

znamená, že o porušenie práva na ochranu osobného súkromia ide aj v tých prípadoch, keď ide o pravdivé tvrdenia zasahujúce do intímnej sféry fyzickej osoby.

21. Z hľadiska poskytnutia právnej ochrany nie je významné, či neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene či nezavinene, alebo vedome či nevedome. Nevyžaduje sa ani vyvolanie následkov, stačí, že neoprávnený zásah bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti fyzickej osoby.

22. Za neoprávnený zásah sa nepovažuje kritika, ak je pravdivá a súčasne svojou formou primeraná. Neoprávneným zásahom nie sú ani podnety, upozornenia a sťažnosti urobené primeraným spôsobom, adresované príslušným orgánom.

23. Použitie zákonom demonštratívne vymenovaných prostriedkov právnej ochrany osobnosti fyzickej osoby prichádza do úvahy bez ohľadu na zavinenie neoprávneného zásahu, pretože v danom prípade prichádza do úvahy objektívna zodpovednosť. Občianskoprávna sankcia by bola vylúčená iba v prípade, ak by zásah spočíval v skutkových tvrdeniach, ktoré sa preukážu pravdivými, avšak súčasne by nemohlo ísť o také skutkové tvrdenia, ktoré zasahujú do sféry súkromia, chránenej právom. Ak sa dotýkajú tejto sféry sú totiž aj pravdivé tvrdenia neoprávneným zásahom.

24. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka má fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

25. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku takejto náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. (§ 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka).

26. Primeranosť zadostučinenia závisí od okolností, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu. Okrem morálneho plnenia spočívajúceho v ospravedlnení alebo v odvolaní znevažujúcich výrokov spravidla tam, kde k nim došlo, nastupuje v prípade, pokiaľ takéto zadostučinenie nie je postačujúce so zreteľom na zníženú dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti a to nielen v bežnej ale v značnej miere, možnosť uplatnenia peňažnej satisfakcie. Takéto právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch prichádza do úvahy aj vtedy, keď už morálna satisfakcia nie je aktuálna.

27. Podmienku zníženia dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti v značnej miere je možné vyjadriť tak, že musí ísť o takú nemajetkovú ujmu na osobnosti fyzickej osoby, ktorú pociťuje - objektívne posúdené - ako závažnú. Za takéto závažné ujmy odôvodňujúce finančné zadostučinenie sú v súdnej praxi považované predovšetkým ujmy, ktoré vznikli prostredníctvom hromadných oznamovacích prostriedkov, ktoré ako potvrdzujú skúsenosti, majú spravidla široký vplyv na verejnosť so značným ohlasom. Peňažná náhrada nemajetkovej ujmy je účinným vyvažovacím právnym nástrojom v úsilí čeliť nežiaducim neoprávneným zásahom do osobnosti fyzických osôb a to predovšetkým zásahom sledujúcim škandalizačné osočujúce a ohováračské ciele, resp. cieľ vyvolať senzáciu za účelom dosiahnutia, resp. zvýšenia zisku.

28. Na naplnenie kritéria objektívneho ohrozenia osobnostných práv sa vyžaduje vznik hrozby konkrétneho nebezpečenstva zníženia vážnosti fyzickej osoby v očiach širšej verejnosti. To znamená, že stačí, aby sa znevažujúce tvrdenie dostalo na vedomie tretím osobám. Za obzvlášť nebezpečné zásahy je možné považovať tie, ku ktorým dochádza prostredníctvom tlače. Uverejnenie nepravdivých difamujúcich tvrdení o určitej osobe v hromadných informačných prostriedkoch môže totiž spôsobiť veľmi závažnú ujmu vo sfére osobnosti fyzickej osoby a môže viesť až k jej úplnému znemožneniu, keďže v takýchto prípadoch je potrebné vziať do úvahy skutočnosť, že zverejnením difamujúcich údajov dochádza k zníženiu vážnosti a dôstojnosti fyzickej osoby vo vzťahu k značnému množstvu čitateľov tlače.

29. Výšku peňažného zadostučinenia, ktoré má byť poskytnuté za účelom reparácie následku neoprávneného zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, určuje súd na základe voľnej úvahy, pri

ktorej však prihliada na závažnosť vzniknutej ujmy, ako aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Takéto určenie má byť s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkami spravodlivosti. Súd musí mať za preukázané, že v danom prípade existujú okolnosti dokladajúce, že v konkrétnom prípade nie je postačujúce morálne zadosťučinenie a to najmä z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých poškodenej osobe, vzhľadom na jej postavenie v rodine a spoločnosti. Pre určenie výšky je rozhodujúci návrh samotnej postihnutej osoby, pretože konanie o ochranu osobnosti je návrhovým konaním. Požadovaná výška peňažného zadosťučinenia tak tvorí maximálnu hranicu, ktorú súd môže priznať. Hľadiská, z ktorých pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy súd vychádza mu však nebránia, aby postihnutej fyzickej osobe za účelom primeraného vyváženia a zmiernenia vzniknutej nemajetkovej ujmy priznal menej, než požaduje, prípadne jej návrh v tomto smere v celom rozsahu zamietol ako nedôvodný.

30. Do osobnostných práv fyzickej osoby chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka môže vydavateľ periodickej tlače neoprávnené zasiahnuť zverejnením difamujúcich skutkových tvrdení (najmä zverejnením nepravdivých skutočností), týkajúcich sa fyzickej osoby, či publikáciou neprípustných hodnotiacich úsudkov o tejto osobe (napr. neprípustnou kritikou občana, alebo jeho konania) a to nielen v publicistickom útvere vyjadrujúcom stanovisko oznamovacieho prostriedku či jeho redaktora, ale aj v článku, ktorý stanovisko periodika ani jeho autora nevyjadruje, pokiaľ sú v ňom obsiahnuté údaje, ktoré sú objektívne spôsobilé zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby.

31. Je namieste dôsledné rozlišovanie faktov a hodnotiacich úsudkov. Kým pravdivosť prvých je možné dokázať, správnosť druhých preukázať nie je možné. Skutkové tvrdenia majú objektívnu povahu. Spravidla ide o rozširovanie nepravdivých alebo pravdu skresľujúcich skutočností. Určujúcim charakterom neoprávnenosti informácie jej difamujúci, dehonestujúci, prípadne až degradujúci charakter. Porušenie práva na česť a dôstojnosť môže byť spôsobené len takými skutkovými tvrdeniami, ktorú môžu objektívne spôsobiť ujmu na cti a dôstojnosti dotknutého subjektu v očiach ostatných osôb. To, či je určité tvrdenie difamujúce treba posudzovať nielen podľa použitých výrazov, formulácií, ale aj z celkového dojmu s prihliadnutím na všetky okolnosti a súvislosti, za ktorých k tvrdeniu došlo.

32. Hodnotiaci úsudok predstavuje subjektívny tvrdenie, vyjadrujúce osobný názor toho, kto hodnotiaci úsudok vyslovuje. Právne akceptovateľný je taký hodnotiaci úsudok, ktorý je vecný, konkrétny a primeraný čo do obsahu a formy a nesmie vybočovať z hraníc nutných na dosiahnutie cieľa.

33. Základným rozdielom medzi faktom a hodnotiacim úsudkom je v originalite hodnotiaceho úsudku. Hodnotiaci úsudok má totiž v sebe tvorivé prvky autora v tom zmysle, že vytvorí určitý jemu vlastný logický záver (t.j. jeho vlastný hodnotiaci úsudok) na základe určitých informácií. Takéto podklady by mali byť uvedené, aby bolo umožnené vytvorenie si vlastného názoru, vlastného hodnotiaceho úsudku. Obe zložky hodnotiaceho úsudku (podklady a vyvodenie logického záveru) musia tvoriť jednotný kompaktný celok a musia byť logicky spojené - logicky na seba nadväzovať. Hodnotiaci úsudok nemožno chápať tak, že nepodlieha žiadnym pravidlám, nakoľko v takom prípade by sa vytvoril inštitút, ktorý by ad absurdum znegoval právo na ochranu osobnosti.

34. Tam, kde je určité vyjadrenie hodnotiacim úsudkom, môže primeranosť zasahovania do práva na slobodu prejavu závisieť na tom, či pre napadnuté vyjadrenie existuje dostatočný faktický podklad, pretože aj hodnotiaci úsudok bez akéhokoľvek faktického podkladu môže byť prehnaný.

35. Hodnotiaci úsudok zverejnený v tlači môže byť považovaný za ako taký nielen vtedy, ak je sprevádzaný skutočnosťami, na ktorých sa zakladá. Nevyhnutnosť súvislostí medzi hodnotiacim úsudkom a skutočnosťami, ktoré ho podopierajú sa môže meniť prípad od prípadu podľa špecifických okolností.

36. Použitie zákonom demonštratívne vymenovaných prostriedkov právnej ochrany osobnosti fyzickej osoby prichádza do úvahy bez ohľadu na zavinenie neoprávneného zásahu, pretože v danom prípade prichádza do úvahy objektívna zodpovednosť. Občianskoprávna sankcia by bola vylúčená iba v prípade, ak by zásah spočíval v skutkových tvrdeniach, ktoré sa preukážu pravdivými, avšak súčasne by nemohlo ísť o také skutkové tvrdenia, ktoré zasahujú do sféry osobnosti chránenej právom. Ak sa dotýkajú tejto sféry sú totiž aj pravdivé tvrdenia neoprávneným zásahom.

37. Sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené Ústavou SR v čl. 26 ods. 1, ktoré však nesmie neoprávnené zasahovať do cti a dobrého mena (povesti) fyzických a právnických osôb. Dochádza tak k stretu dvoch základných práv uverejnených aj Listinou základných práv a slobôd, a to práv na ochranu osobnosti (čl. 10 Listiny) a práva na slobodu prejavu a na informácie (čl. 17 Listiny). Ústavou <<http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=26&p=15161>> upravené (a pritom jediné) obmedzenia ich výkonu sú upravené v jej čl. 26 ods. 4 <<http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=504115>>. Medzi tieto obmedzenia patrí aj „ochrana práv a slobôd iných“. Pri uplatňovaní týchto základných práv ide o vytvorenie primeranej rovnováhy medzi právom na informácie na strane jednej a právom na ochranu osobnosti toho, o ktorom sa informácie získavajú, pričom sa uznáva, že u osôb verejného záujmu dochádza k zúženiu priestoru ich osobnej sféry, v dôsledku čoho sa primerane znižuje aj úroveň ochrany ich osobnostných práv.

38. Medzi osoby verejného záujmu možno zaradiť všetky kategórie osôb z politického, športového alebo kultúrneho života, bez ohľadu na to, či sú týmito osobami dlhodobou alebo krátkodobou, resp. či sa jedná o absolútne alebo relatívne osoby verejného záujmu. Už tradične sú za absolútne osoby verejného záujmu považovaní v užšom zmysle politici a v širšom ponímaní aj športovci, vedci, spisovatelia, herci, speváci alebo iné osoby zo šoubiznisu, na ktoré sa upriamuje pozornosť verejnosti a ktoré sa týmito osobami stali zväčša na základe vlastného rozhodnutia. Za relatívne osoby verejného záujmu označujeme subjekty, ktoré sú prechodne stredobodom pozornosti na základe udalosti, ktorú verejnosť zaujíma, bez ohľadu na to, či je prijímaná pozitívne alebo negatívne. Spoločné pre obidve skupiny absolútnych aj relatívnych osôb je to, že sú známe a priťahujú pozornosť verejnosti vďaka činnosti alebo skutkom, ktoré sa s týmito osobami spájajú a ktoré ich odlišujú od ostatných osôb, hoci len na prechodné obdobie. Osoba verejného záujmu sama nevyhnutne a otvorene vystavuje podrobnému skúmaniu zo strany médií a širokej verejnosti každé svoje slovo a skutok a musí prejavovať väčšiu mieru tolerancie, najmä ak ona sama robí verejné vyhlásenia, ktoré pripúšťajú kritiku. Avšak aj osoby verejného záujmu majú osobitné právo na súkromie a taktiež právo na rešpektovanie ich cti, dôstojnosti a dobrého mena a je žiaduce ich vnímať a posudzovať individuálne, pričom potreba takejto ochrany musí byť v rovnováhe so záujmami otvorenej diskusie o prejavoch takejto osoby.

39. V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR osoba obvinená z trestného činu sa vznesením obvinenia stáva osobou verejného záujmu, pričom patrí do tej skupiny týchto osôb, ktorých zaradenie je odôvodňované ich vlastným konaním. Miera jej povinnosti tolerancie voči kritike je však výrazne menšia než u iných osôb verejného záujmu, nižšia než u osoby odsúdenej. Je to dané tým, že aj novinár musí neustále brať do úvahy princíp prezumpcie neviny a skutočnosť, že obvineného nemožno považovať za páchatela trestného činu, pričom stále nie je vylúčené, že jeho trestné stíhanie sa skončí inak než právoplatným odsúdením (nález II. ÚS 403/2013-42).

40. Podľa Občianskeho zákonníka sa neobmedzuje sloboda prejavu len na základe kritéria pravdivosti či nepravdivosti danej informácie, ale na základe intenzity zásahu danej informácie do osobnostných práv a slobodu prejavu tak možno obmedziť i ohľadne niektorých pravdivých informácií. Záleží tiež na prostredí, v ktorom k zásahu došlo, na subjekte zásahu, objekte zásahu, na jeho obsahu, pokiaľ spočíva v skutkových tvrdeniach a na ostatných okolnostiach, za ktorých bol uskutočnený. K úspešnému uplatneniu práva na ochranu osobnosti stačí zistenie, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 OZ a k takému zisteniu dôjde súd po posúdení všetkých okolností konkrétneho prípadu. Nevyžaduje sa vyvolanie následkov. U práva na ochranu občianskej cti následok spočíva v znížení vážnosti u spoluobčanov a v ohrození postavenia. Ak sa dostanú prednesené výroky na verejnosť alebo ak sa na verejnosť môžu dostať, je daná objektívna spôsobilosť vyvolať následky týkajúce sa osobnosti občana.

41. Vzhľadom k cieľom právnej úpravy ochrany osobnosti, ktorého prvoradou požiadavkou je chrániť osobnosť občana pred zásahmi, ku ktorým nebol pôvodca zásahu oprávnený, nevyžaduje Občiansky zákonník k úspešnému uplatneniu práva na ochranu osobnosti zavinenie. Preto, kto sa zásahu dopustil, nemôže sa zbaviť zodpovednosti ani dôkazom, že bol v omyle.

42. Ak je konkrétna fyzická osoba nedôvodne spájaná s kritizovanou alebo spoločensky odsudzovanou činnosťou, ide o zásah spôsobilý vyvolať ujmu na práve na česť a dôstojnosť takejto osoby. A ak dôjde k takémuto zásahu verejnou publikáciou, ide o zásah objektívne spôsobilý znížiť dôstojnosť, resp. vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti v značnej miere.

43. Za obsah periodickej tlače zodpovedá v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači vydavateľ, pokiaľ citovaný zákon neustanovuje inak. Zodpovednosť vydavateľa je vylúčená v prípade, a) ak obsah informácie, ktorú poskytol ústavný činiteľ, orgán verejnej moci, rozpočtová organizácia alebo príspevková organizácia zriadená orgánom verejnej moci alebo právnická osoba zriadená zákonom, ak je táto informácia uverejnená v periodickej tlači alebo v agentúrnom spravodajstve v pôvodnom znení a jej spracovaním pre uverejnenie sa nezmenil jej pôvodný obsah, b) obsah uverejneného oznámenia v naliehavom verejnom záujme (§ 5 ods. 2 citovaného zákona).

44. Podľa znenia relevantných ustanovení zákona č. 5/2004 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase (t.j. v čase rozhodovania o žiadosti žalobcu o zaradenie o evidencie uchádzačov o zamestnanie ako aj v čase zverejnenia napadnutého článku), bolo základnou podmienkou zaradenia do evidencie uchádzačov naplnenie legálnej definície uchádzača o zamestnanie. Do evidencie nebolo možné spravidla zaradiť osoby vykonávajúce zárobkovú činnosť, rozdelené do 4 skupín: 1/ zamestnanci - osoby v pracovnom pomere vykonávajúce závislú prácu na základe pracovnej zmluvy alebo osoby v obdobnom pracovnom vzťahu (napr. štátnozamestnanecký pomer), 2/ tzv. dohodári - t.j. osoby v pracovnoprávnom vzťahu vykonávajúce prácu na základe dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru (dohoda vykonaní práce, dohoda o pracovnej činnosti a dohoda o brigádnickej práci študentov), prípadne na základe právneho vzťahu podľa osobitného predpisu (napr. na základe príkaznej zmluvy podľa Občianskeho zákonníka, resp. mandátnej zmluvy podľa Obchodného zákonníka), 3/ samostatne zárobkovo činné osoby - osoby vykonávajúce poľnohospodársku výrobu vrátane hospodárenia v lesoch a na vodných plochách zapísané do evidencie podľa osobitného predpisu, prevádzkujúce alebo vykonávajúce živnosť podľa osobitného predpisu, vykonáva činnosť podľa osobitných predpisov (napr. daňoví poradcovia, advokáti, notári a pod.), ale tiež fyzická osoba, ktorá je spoločníkom verejnej obchodnej spoločnosti, komanditnej spoločnosti alebo spoločnosti s ručením obmedzeným podľa osobitného predpisu, fyzická osoba, ktorá vykonáva sprostredkovanie zamestnania za úhradu podľa a fyzická osoba, ktorá vykonáva dočasné a podporované zamestnávanie podľa osobitných ustanovení tohto predpisu. Výkon funkcie konateľa nebolo v zákonných ustanoveniach citovaného právneho predpisu v jeho znení účinnom v rozhodnom čase ex lege poňaté ako samostatne zárobková činnosť, pričom v prípade, že vykonával funkciu konateľa ako zamestnanec, takáto skutočnosť vo svojich právnych dôsledkoch znamenala, že osoba, ktorá je súčasne konateľom s.r.o. a zamestnancom, sa považovala na účely evidovania na úrade za zamestnanca a nie za samostatne zárobkovo činnú osobu, z ktorého dôvodu sa aplikovala zákonná prekážka evidovania pod písm. a), z ktorej však zákon poznal výnimku a to ak takéto osoby vykonávali zárobkovú činnosť na základe pracovnoprávneho vzťahu alebo právneho vzťahu podľa osobitného predpisu, ak mzda alebo odmena za vykonávanie týchto činností nepresiahla 65 % zo sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu podľa osobitného predpisu platnej k prvému dňu kalendárneho mesiaca, za ktorý sa preukazuje výška mzdy alebo odmeny. Z uvedených pravidiel zaradenia, resp. nezaradenia do evidencie uchádzačov o zamestnanie potom vyplývalo, že konateľ s.r.o. mohol byť zaevidovaný v evidencii na úrade práce za kumulatívneho splnenia dvoch zákonných podmienok a to a) mal súčasne status zamestnanca a b) ako zamestnanec mal mzdu nepresahujúcu zákonom stanovenú hranicu 65 % zo sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu. Vo svetle uvedených skutočností potom skutkové tvrdenie uvedené v článku, ktoré uvádza ako fakt, že žalobca ako konateľ spoločnosti nespĺňal (rozumej nemohol spĺňať) kritériá pre evidenciu uchádzačov o zamestnanie, ktorí sa nachádzajú v hmotnej núdzi je nepravdivé a z neho vyplývajúci hodnotiaci úsudok, že takéto konanie môže vykazovať znaky trestného činu podvodu sa javí ako neprímeraný, t.j. ako úsudok, ktorý neumožňuje čitateľovi urobiť si vlastný úsudok o veci vychádzajúci z pravdivých skutočností a môže mať preto za následok aj skreslenie hodnotiaceho úsudku čitateľom. (14/2001 ZSP). Napokon skutočnosť, že žalobca spĺňal kritériá pre evidenciu uchádzačov o zamestnanie bolo preukázané obsahom pripojeného spisu Úradu práce sociálnych vecí a rodiny, z ktorého jednoznačne vyplynulo, že úrad práce, postup ktorého je nutné považovať za postup de lege lata, vydal v správnom konaní rozhodnutie, na základe ktorého bol v čase zverejnenia napadnutého článku žalobca zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie, bez ohľadu na trvanie správneho konania, v ktorom boli tak zo strany žalobcu ako i úradu využívané opravné prostriedky.

45. Súd je toho názoru, že je nutné rešpektovať určité špecifiká bežnej periodickej tlače, určenej pre informovanie najširšej verejnosti, ktorá v určitých prípadoch musí - predovšetkým s ohľadom na rozsah jednotlivých príspevkov a čitateľský záujem - pristupovať k určitým zjednodušeniam (či skresleniam),

a nie je možné bez ďalšieho tvrdiť, že každé zjednodušenie, či skreslenie musí nevyhnutne viesť k zásahu do osobnostných práv dotknutej osoby. Možno pripustiť určitú mieru zveličovania, ironizovania, či použitia relatívne ostrejších výrazov, ktoré by mohli byť za iných okolností považované za urážlivé. Táto miera je však limitovaná skutkovými okolnosťami uvedenými v článku, ktoré použitie týchto prostriedkov či výrazov umožňujú, t.z. musí mať základ v skutkovom dejí, z ktorého vychádza. A hoci nie je možné trvať na absolútnej presnosti skutkových tvrdení a jednoznačnosti hodnotiacich úsudkov a klásť tak na novinárov vo svojich dôsledkoch nespĺniteľné nároky, je nevyhnutné sledovať, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde, čo v danom prípade podľa názoru súdu nebolo naplnené. Nie bez významu je v danom kontexte skutočnosť potvrdená svedeckou výpoveďou autora článku, že bol konzultovaný s právnym servisom žalovaného, čo vyžadoval aj Etický kódex Spoločnosti 7Plus, podľa ktorého je pri zverejňovaní informácií povinnosťou redaktorov podávať čitateľom pravdivé, presné a neskreslené informácie; publikovanie neoverených informácií, resp. informácií z nedôveryhodných zdrojov je zakázané. Podľa názoru uvedené ustanovenia Etického kódexu slúžia práve k eliminácii zvýšenej možnosti vyvodzovania občianskoprávnej zodpovednosti žalovaného, ktorý nepochybne s poukazom na vyššie uvedené zodpovedá za celkové pravdivé vyznenie zverejnených informácií, keď v danom prípade mal súd za naplnené predpoklady zodpovednosti žalovaného.

46. V danom prípade súd na základe vykonaných dôkazov dospel k záveru, že v súvislosti s uverejnením napadnutého vyššie označeného článku v čísle 6 týždenníka Plus 7 dní dňa 7.2.2013 - konkrétne uverejnením preukázateľne nepravdivého skutkového tvrdenia a nadväzujúceho hodnotiaceho úsudku v citácii: „Firmu minimálne do jeho podpisu pod závierku zastupoval ako konateľ, a teda nespĺňal kritéria pre evidenciu uchádzačov o zamestnanie, ktorí sa nachádzajú hmotnej núdzi. Takéto konanie môže vykazovať znaky trestného činu podvodu“ a ďalej tiež zverejním dvoch zo súboru sprievodných fotografií - „otváracie fotografie“ zobrazujúcej žalobcu kráčajúceho v zime ulicou a žalobcu cestujúceho v MHD došlo k neoprávnenému zásahu do troch aspektov práva na ochrany osobnosti žalobcu a to 1. k zásahu do jeho práva na česť a dôstojnosť, 2. práva na prejavy osobnej povahy zachytené na hmotnom substráte, konkrétne práva na podobizeň, predmetom ktorého je zobrazenie (portrét) podoby občana, teda registrácia individuálnych čŕt jeho tváre, prípadne celej postavy a 3. práva na súkromie žalobcu. Označené konanie žalovaného bolo potrebné kvalifikovať ako neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu objektívne spôsobilý znížiť česť, vážnosť a dôstojnosť žalobcu v širokom okruhu verejnosti a spoločnosti s poukazom na charakter média, v ktorom došlo k uverejneniu.

47. V danom prípade sa vzhľadom na okolnosti prípadu súd stotožnil s právnym názorom žalovaného, že žalobcu je nutné považovať za osobu verejného záujmu napriek značnej dobe, ktorá uplynula od zániku jeho poslanskeho mandátu, a to konkrétne za relatívnu osobu verejného záujmu v kontexte spravodajskej témy napadnutého článku, fokusovaného na verejné zdroje, resp. nakladanie s nimi de facto v priamej príčinnej súvislosti s predchádzajúcou trestnou činnosťou žalobcu v čase výkonu jeho verejnej funkcie, ktorou na seba jednoznačne upriamil záujem širokej verejnosti, keď navyše z článku nepochybne vyplýva, že vznikol v nadväznosti na súvisiace súdne rozhodnutia, resp. konania, keď jedným z nich bolo upustenie od peňažného trestu v značnej výške, ktorý by v prípade jeho riadneho vyplatenia tvoril príjem štátneho rozpočtu, pričom z verejných zdrojov je financovaná aj bezplatná právna pomoc osobám v hmotnej núdzi. Pretrvávanie statusu osoby verejného záujmu je v danom prípade zapríčinené konaním samotného žalobcu a to nie len v súvislosti s jeho predchádzajúcou spoločensky odsúdenia hodnou činnosťou, ale aj v súvislosti s jeho ďalšími krokmi, ktoré podnikal po jeho prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, ktorými sa hoci možno nie cielene sám staval do centra záujmu verejnosti, a teda bol povinný vo vyššej miere strpieť oprávnenú kritiku, ku ktorej napadnutý článok nepochybne smeroval. Verejné zdroje a ich prerozdelenie totiž vzbudzujú oprávnený záujem verejnosti. Hoci je možné pripustiť, že vecou verejného záujmu je aj sprostredkovať informácie o skutkoch nesúcich znaky trestných činov, ktoré v súvislosti s ich zameraním a závažnosťou taktiež môžu vzbudiť záujem verejnosti, v tejto súvislosti je potrebné osobitne zdôrazniť, že médiá musia dbať na to, že informácie v tomto smere musia byť podávané s osobitnou mierou opatrnosti a riadne verifikované, keďže pokiaľ by boli závery mienkotvornej tlače v tomto smere neopodstatnené, vychádzajúce z nepravdivých skutkových tvrdení, bez ohľadu na ich zdroj, okrem prípadov osobitne upravených v § 5 ods. 2 zákona o periodickej tlači, takéto tvrdenie môže samo o sebe predstavovať citeľný zásah do práva tejto osoby na ochranu jej osobnosti, a to v prípade nepravdivých skutkových tvrdení napriek tomu, že ide o osobu verejného záujmu. V posudzovanej veci neboli naplnené kritériá vylúčenia zodpovednosti vydavateľa zodpovednosti, keďže obsah súdom vyhodnotenej nepravdivé informácie neposkytol ústavný činiteľ, ani orgán verejnej moci, či rozpočtová organizácia alebo príspevková organizácia zriadená orgánom

verejnej moci, prípadne právnická osoba zriadená zákonom a informácia nebolo uverejnená - prevzatá v periodickej tlači v pôvodnom znení bez zmeny jej pôvodného obsahu a hoci obsah uverejneného oznámenia súd vyhodnotil ako zameraný na riešenie vecí verejného záujmu, rozhodne nemožno v danom prípade hovoriť o naliehavom verejnom záujme vzhľadom na odstup času medzi samotnou žiadosťou žalobcu o zapísanie do evidencie nezamestnaných o následné priznanie dávok v hmotnej núdzi, odpustení peňažného trestu a zverejnením článku.

48. Súd považuje za potrebné dodať, že podľa konštantnej súdnej judikatúry (napríklad rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 209/2004) súd nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia dať odpovede na úplne všetky otázky (resp. námietky) nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Súd teda svoje rozhodnutie založil na vyššie uvedených relevantných skutočnostiach a nepovažoval za potrebné vyjadrovať sa ku všetkým početným, ale vo vzťahu k predmetnému rozhodnutiu nepodstatným pripomienkam, námietkam a tvrdeniam vznášanimi v priebehu konania jeho účastníkmi. Iba na margo však považuje za vhodné uviesť, že napr. skutočnosť, či si žalobca splnil, resp. nesplnil povinnosť štatutára podať návrh na zápis zmeny zapísaných údajov v obchodnom registri je pre rozhodnutie súdu v kontexte posudzovaných kritérií z hľadiska spôsobilosti zásahu žalovaného do osobnostných práv žalobcu veci irelevantná a rovnako nebola napr. predmetom dokazovania v predmetnej veci účelovosť konania žalobcu a ani výslovne pertraktovaná v napadnutom článku, pričom žalobca nenamietal ani potenciálne implicitné vyvodenie takéhoto označenia jeho konania z textu napadnutého článku, preto sa ňou súd v posudzovanej veci bližšie nezaoberal. Zamerail sa výlučne na žalobcom namietané tvrdenia, resp. hodnotiace úsudku a ich spôsobilosť zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti žalobcu a na spravodajskú licenciu uverejnených sprievodných fotografií.

49. Čo sa týka zásahu formou zverejnených fotografií žalobcu špecifikovaných v odseku 46 tohto rozsudku, ktoré zachytávajú na hmotnom substráte podobu žalobcu, súd musel prihliadať na okolnosti zhotovenia uvedených fotografií (bez vedomia žalobcu, t.z. evidentne z väčšej vzdialenosti za použitia objektívu, pričom zachytávali situáciu osobnej povahy, odohrávajúc sa v bežnom súkromnom občianskom živote žalobcu, bez zjavného vecného súvisu s inak informačným charakterom článku a predovšetkým ku skutočnosti, že žalobca nedal na ich vyhotovenie za výsostne súkromných okolností a na ich uverejnenie súhlas. Podľa názoru súdu archívne ilustračné fotografie zhotovené v súlade so spravodajskou licenciou, ktoré mal žalovaný zjavne k dispozícii (ostatné sprievodné fotografie k napadnutému článku, okrem označených v odseku 46 tohto rozsudku) boli postačujúce pre dosiahnutie sledovaného informačného účelu článku.

50. Súd zastáva názor, že akceptujúc investigatívny charakter článku, pre účely vyhľadávacej žurnalistiky musí mať zverejnená fotografia reálny vecný súvis s legitímnou témou. Za takéto fotografie je v danom prípade možné označiť archívne fotografie zo súdneho konania, ako aj fotografie zachytávajúce žalobcu pred budovou justičného paláca, rovnako ako fotografia jeho rodinného domu, resp. žalobcu pred svojím obydľím v kontexte spracovávanej témy, avšak nad rámec sledovaného účelu sa jednoznačne javia byť zverejnené fotografie zachytávajúce žalobcu v bežných životných situáciách, keď podľa názoru súdu pohyb na ulici či v MHD je jednoznačne vecou súkromia danej osoby, keď navyše boli zhotovené nepozorovane, bez vedomia a súhlasu žalobcu. Pripustenie legitimity zverejnenia takýchto fotografií by vo svojich dôsledkoch mohlo mať nedozierne následky na absolútnu stratu pocitu súkromia a slobodnej dispozície s vlastnou podobizňou ako prejavom osobnej povahy v ktorejkoľvek situácii každodenného občianskeho života, v ktorom má každý jednotlivec právo na rešpektovanie súkromia (a to aj na verejnosti, resp. verejne prístupných miestach) a ochranu pred šikanóznym neopodstatneným prenasledovaním za okolností, ktoré nemajú priamy súvis s možným verejným záujmom. Súkromím sa v danom kontexte rozumie právo na život podľa vlastných predstáv chránené pred publicitou.

51. Súd opakovane aj v súvislosti s výpoveďou autora článku uvádza, že samotný charakter článku považoval predovšetkým za spravodajský, kritický, písaný za účelom informovania občanov, ktorí majú právo byť informovaní o spôsobe nakladania s verejnými zdrojmi. Gro článku malo i podľa názoru súdu vecný charakter a boli v ňom uvedené fakty. Tvrdenie označené v odseku 46 tohto rozsudku, s ním súvisiaci hodnotiaci úsudok a zverejnenie fotografií bez zjavného vecného súvisu so spracovávanou témou zo súkromia žalobcu, však vybočovali z hraníc potrebných na dosiahnutie spravodajského cieľa a zanechávali dehonestujúci dojem. Súd uvedené formulácie považoval za neprimeranú čo do obsahu i formy ako i bez vecného základu, z ktorého je nutné vychádzať pri snahe o dosiahnutie informačných cieľov.

52. Významná úloha tlače v štáte, ktorý sa riadi zákonmi a jej právo informovať verejnosť o otázkach spoločenského života je nespochybniteľné. Nesmie však prekročiť určité stanovené hranice, medziiným tie na ochranu dobrého mena, z jej podstaty vyplýva aj spôsob, ktorý je v súlade s jej povinnosťami a zodpovednosťou poskytovať informácie a myšlienky k veciam verejného záujmu. (mutatis mutandis rozsudok Castells v. Španielsko z 23. apríla 1992, Séria A, č. 236, str. 23, ods. 43).

53. Úlohou žalovaného ako vydavateľa, zodpovedajúceho za obsah vydania periodickej tlače v zmysle vyššie citovaných ustanovení zákona o periodickej tlači v platnom znení (odsek 43 tohto rozsudku) bolo, aby pred publikáciou článok, skutkové tvrdenia, hodnotiace úsudky a sprievodné fotografie komplexne posúdil a zhodnotil, či jeho zverejnením môže zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti žalobcu, teda či týmto zverejnením mohlo dôjsť k zníženiu jeho vážnosti, cti a dôstojnosti v očiach značného množstva čitateľov a to s poukazom na vyššie uvedené napriek statusu žalobcu v predmetnej veci ako osoby relatívneho verejného záujmu. Súd mal za to, že zverejnením fotografií súkromného charakteru a hodnotiacim úsudkom vychádzajúcim z nepravdivého skutkového tvrdenia označeného ako fakt, bol v danom prípade zo strany žalovaného prekročený i prípustný rámec spravodajskej licencie. Žalovaný sa v tejto súvislosti teda nemôže dovoliavať ani toho, že autor článku konal v dobrej viere, vychádzal z verejne dostupných zdrojov, prípadne zverejnil údaje, ktoré boli už zverejnené v iných periodikách, ani že dodržiaval novinársku etiku.

54. Sloboda prejavu totiž nemôže byť bezbrehá. Novinárska etika stanovuje jej hranice. Ak by súd neuznal právo na ochranu osobnosti žalobcu, znamenalo by to, že jednému právu, t.j. právu na informácie, by bola bezdôvodne daná prednosť pred právom iným - právom na ochranu osobnosti a súkromného života.

55. Pri hľadaní rovnováhy a proporcionality medzi právom žalobcu na ochranu osobnosti a právom žalovaného na slobodu prejavu bolo potrebné uprednostniť právo fyzickej osoby na ochranu osobnosti.

56. K úspešnému uplatneniu práva na ochranu osobnosti sa vzhľadom k účelu ochrany osobnosti nevyžaduje zavinenie. Takisto sa nevyžaduje vyvolanie následkov zásahu.

57. Súd považoval za postačujúce zistenie, že zásah zo strany žalovaného bol objektívne spôsobilý narušiť resp. ohroziť práva žalobcu chránené ustanovením § 11 OZ a neoprávnené zasiahol do jeho občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, práva na ochranu prejavov osobnej povahy a súkromia. Pri posudzovaní objektívnej spôsobilosti zásahu súd vychádzal z prostredia, z intenzity, povahy a spôsobu neoprávneného zásahu, z charakteru a rozsahu zasiahnutých hodnôt osobností, z trvania a rozsahu ohlasu v spoločnosti ako aj z obsahu a formy zásahu, ktorý spočíval v uverejnení fotografií súkromného charakteru bez súhlasu dotknutej osoby, presahujúcej informačné ciele, zverejnení nepravdivých informácií a v neadekvátnom znevažujúcom hodnotiacom úsudku. Uvedené mal za dostatočne preukázané žalobcom prezentovanými dôkazmi. Intenzitu zásahu súd posudzoval predovšetkým s prihliadnutím na to, že týždenník, v ktorom bolo uvedené uverejnené je na trhu s periodickou tlačou jedným z najpredávanejších a tým pádom i najčítanejších. Závažnosť miery intenzity, ktorá sa prejavila vo výške priznaného zadosťučinenia súd vyvodzoval aj od spoločenského a profesionálneho postavenia žalobcu, s prihliadnutím na už predchádzajúce zhoršenie jeho dobrej povesti vlastným neadekvátnym konaním.

58. Preto v danom vzhľadom na konštatovanie neoprávnenosti zásahu do práva žalobcu na ochranu jeho osobnosti súd návrhu vyhovel čiastočne v časti uverejnenia ospravedlnenia v upravenej forme. Žalobca sa žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť uverejniť Ospravedlnenie - resp. aspoň upútavku ospravedlnenia na všetkých miestach v poradí druhého čísla po právoplatnosti rozsudku týždenníka Plus 7 dní, kde bol propagovaný, resp. zverejnený napadnutý článok a to veľkosťou písma zodpovedajúcej textu napadnutého článku na tom ktorom mieste v periodiku. Súd vo zvyšku v časti nad rozsah uvedený vo výroku tohto rozsudku žalobu v časti ospravedlnenia zamietol s poukazom na skutočnosť, že požadovanú formu ospravedlnenia považoval v plnom požadovanom rozsahu za neprimeranú závažnosti a rozsahu zásahu, keď článok odhliadnuc od jediného nepravdivého skutkového tvrdenia, súvisiaceho neprimeraného hodnotiaceho úsudku a dvoch z väčšieho počtu fotografií súd považoval za korektný. Preto sa obmedzil na ospravedlnenie v redukovanom znení zodpovedajúcom forme zásahu ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a návrh zamietol aj v časti, v ktorej sa žalobca

domáhal zaviazať žalovaného zdržať sa uverejňovania a rozširovania všetkých označených fotografií, t.j. vrátane tých, na ktoré sa vzťahovala spravodajská licencia, čo by podľa názoru súdu predstavovalo neprimerané obmedzenie práva žalovaného na slobodu prejavu, ergo nedôvodný zásah do slobody tlače. Čo sa týka fotografií, ktoré boli súdom vyhodnotené ako vyhotovené bez spravodajskej licencie, v prípade ich ďalšieho šírenia by sa žalovaný vystavoval riziku ďalších súdnych sporov, a teda v tejto časti súd považuje požadovaný výrok za nadbytočný, pričom vyhovel aj časti návrhu na odstránenie článku z internetovej stránky žalobcu, čo považoval za dôvodné z hľadiska upustenia od ďalšieho trvania neprimeraného zásahu, pričom v tejto časti nebolo možné nápravu dosiahnuť inak.

59. Súd mal po vykonanom dokazovaní za to, že v prejednávanej veci sú splnené zákonom stanovené podmienky aj pre priznanie primeraného zadostučinenia v peniazoch - materiálnej satisfakcie s poukazom na vyššie odôvodnený záver, že charakterom zásahu v danom prípade došlo k neoprávneným zásahom k nemajetkovej ujme závažne postihujúcej žalobcu, pričom bol spôsobilý aj ďalej znižovať jeho už doposiaľ naštrbenú vážnosť a dôstojnosť v spoločnosti a to v značnej miere.

60. Závažnosť ujmy vzniknutej žalobcovi vyvolanej zásahom žalovaného súd vzhľadom na celkovú povahu zásahu ako aj jednotlivé okolnosti posudzoval ako objektívnu, nakoľko za obdobných okolností by masovému šíreniu prejavu osobnej povahy, nepravdivej informácii a prehnaného hodnotiaceho úsudku, nezodpovedajúceho skutočnosti, ako tomu došlo pri uverejnení napadnutého článku, nechcela čeliť žiadna osoba, ktorej ďalšie spoločenské i profesionálne pôsobenie, resp. opätovné zaradenie do spoločnosti obzvlášť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, je značne závislé od jeho dobrej povesti, resp. od jej zlepšenia, keď napadnutý článok vo svojich dôsledkoch smeroval k opaku.

61. Pri úvahe o výške primeranej peňažnej satisfakcie, ktorá by bola v súlade s požiadavkou spravodlivosti k okolnostiam, za ktorých k neoprávnenému zásahu do cti, dôstojnosti a povesti žalobcu došlo, súd vychádzal zo závažnosti ujmy spôsobenej žalobcovi, čo do jej intenzity, charakteru, rozsahu a trvania a šírky cieľovej skupiny čitateľov. Konkrétne prihliadal na skutočnosť, že k zásahu došlo v masovokomunikačnom prostredí s celoslovenským dosahom a bezprostredne malo širší ohlas, čo mal súd výpoveďou autora článku a fotografa za preukázané celou sériou článkov, v kontexte s ktorou bol napadnutý článok uverejnený. Súčasne súd zohľadňoval i možný dopad ohlasu zverejnenia nepravdivej informácie a úsudku do sféry ďalšieho pracovného uplatnenia žalobcu po jeho prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Súd ďalej zohľadňoval i značnú predajnosť a tým pádom i čítanosť a komerčný úspech týždenníka, v ktorom došlo k zásahu, ktorý má výrazný vplyv na vytváranie verejnej mienky. Súd vychádzal aj zo skutočnosti, že ochrana práva dotknutej osoby pôsobí účinne a preventívne nielen voči rušiteľovi, ale aj na všetkých ostatných, ktorí zamýšľajú urobiť neoprávnený zásah do osobnostných práv iba v prípade priznania primeraného finančného zadostučinenia, zodpovedajúceho možnostiam zodpovedného subjektu.

62. S prihliadnutím na všetky vyššie uvedené činitele, súd považoval za primeranú výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch zodpovedajúcu zásahu do práv žalobcu v celkovom rozsahu 2.000 eur. Z uvedenej sumy predstavuje čiastka 1.000 primeranú satisfakciu v súvislosti so zásahom do práva žalobcu na ochranu prejavu osobnej povahy zachyteného na hmotnom substráte, ku ktorému došlo uverejnením fotografií súkromného charakteru bez predchádzajúceho súhlasu žalobcu (po 500 eur za každú fotografiu). Zvyšnú sumu 1.000 eur súd považoval za primeranú satisfakciu zodpovedajúcu zásahu do sféry súkromia (500 eur) a práva na dobré meno, česť a dôstojnosť (500 eur), ku ktorým došlo súčasne so zverejnením predmetnej fotografie, ako aj zverejnením nepravdivého faktu („ako konateľ“ ...nesplnil kritériá pre evidenciu uchádzačov o zamestnanie, ktorí sa nachádzajú v hmotnej núdzi“) a neprimeraného difamujúceho hodnotiaceho úsudku („Takéto konanie môže vykazovať znaky trestného činu podvodu“). Vo zvyšku návrh, ktorým sa žalobca domáhal zaplatacia primeraného zadostučinenia v peniazoch v celkovej výške 30.000 eur, súd zamietol.

63. Súd má za to, že zásah do slobody prejavu žalovaného uložením povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v určenej výške, vykonaný na základe zákona sleduje legitímny cieľ vyjadrený v čl. 26 ods. 4 ústavy a čl. 10 ods. 2 dohovoru (ochranu povesti tretích osôb).

64. Týmto rozhodnutím priznanú sumu materiálnej satisfakcie je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi v paričnej lehote do 3 dní od jeho právoplatnosti.

65. O trovách konania súd rozhodol za použitia ust. § 255 ods. 1 CSP podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Napriek čiastočnému zamietnutiu návrhu a to tak vo vzťahu k požadovanému ospravedlneniu ako aj v časti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súd za plný úspech vo veci na strane žalobcu považoval jednak konštatovanie vzniku neoprávneného zásahu a jednak priznanie nemajetkovej ujmy, za zohľadnenia paušálnej advokátskej tarify v prípadoch ochrany osobnosti (§ 10 ods. 8 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z.). S poukazom na uvedené teda súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, o výške ktorých trov rozhodne v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie strany, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané a to cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave do 15 dní odo dňa jeho písomného doručenia, písomne, trojmo alebo ústne do zápisnice.

Z písomne podaného odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sa ním sleduje, musí byť podpísané, datované a musí obsahovať uvedenie spisovej značky konania ktorého sa týka. V odvolaní sa má ďalej uviesť, proti ktorému rozhodnutiu, resp. výroku rozhodnutia smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom, resp. z akých dôvodov sa toto rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody - § 365 CSP) a čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť - odvolací návrh).

Ak povinný dobrovoľne neplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na exekúciu podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. zostal na súde. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na trovy toho, kto odvolanie podal (§ 125 ods. 3 CSP).